

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

NR.5

Septembrie — Octombrie 1986
Anul LXIV

„Piinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri!” (Mat. 6,11-12).

În pagina aceasta a revistei noastre am dorit să subliniez unele dintre problemele esențiale ce ne confruntă ca membri ai Bisericii lui Hristos. Și în cursul acestui an am primit multe scrisori în care mulți iubii și stimați frați și surori, au ținut să sublinieze unele dintre prioritățile noastre ca biserică, priorități ale Comunităților noastre, și ale noastre ca slujitori ai lui Dumnezeu, frați și surori în Biserica Domnului. Unul dintre acești frați, preocupat de bunul mers spiritual al bisericii sublinia faptul că Biserica are nevoie să-și recapete puterea ei spirituală ce trebuie să o caracterizeze. Dinsul își exprima temerea că din punct de vedere spiritual am făcut un pas înapoi. Se punea accentul pe sfințirea cum se cuvine a Sabatului de către noi toți; și o mai atentă atitudine față de chemarea noastră. Este încurajator atunci când biserica gîndește și se preocupă de starea ei spirituală. Este de datoria noastră a tuturor, pastori și slujbași ai bisericii, împreună cu toți cei care o compun, să fim foarte atenți la umblarea noastră, pentru a nu fi o pricină de poticnire pentru nimeni.

Ne apropiem de incheierea acestui an, moment în care se face bilanțul realizărilor din anul care l-am trăit. De aceea am pus ca motto al acestor rînduri gîndurile din Rugăciunea Domnească sau Tatăl nostru. Este vrednic de remarcat că Fiul lui Dumnezeu pune în legătură piinea cea de toate zilele, ruga, cererea de a o avea pe mesele noastre, de o atitudine a sufletului nostru. Mă refer la latura spirituală a problemei. Domnul Hristos spunea că „omul nu trăiește numai cu piine, ci cu orice Cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4). Pentru ca hrana spirituală să satisfacă nevoia sufletului nostru, pentru ca Biserica să fie o putere spirituală, atunci eu și fiecare dintre noi să purcedem la pregătirea vasului acesta de lut — dar innobilat — al ființei noastre, pentru ca să trăiască această experiență. Una din problemele cu o puternică influență asupra capacității noastre spirituale și a potențelor ei este IERTAREA! Este de fapt dispoziția de a aplica în practică iubirea ce o mărturisim față de aproapele nostru. Ea este prea adesea piedica ce ne menține în afara binecuvîntărilor divine, în afara iubirii frățești, în afara puterii spirituale.

Cineva făcea afirmația că iertarea este una dintre „cele mai profunde nevoi ale omului”, și în același timp este și „una dintre cele mai înalte realizări ale lui”. Dar este și lecția morală cea mai dificilă pe care trebuie s-o învățăm. Iertarea este caracteristica sufletului nobil. Poate că cel mai plastic a fost scriitorul Mark Twain care spunea că „iertarea este parfumul pe care vioreaua (toporașul) îl revărsă asupra călciiului care a zdrobit-o”. Este impresionant de plastic și profund în încălcătura sa morală. Este ceea ce sublinia Mintuitorul ca o condiție a primirii jert-

fei noastre înaintea lui Dumnezeu: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că frațele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu frațele tău; apoi vino de adu-ți darul” (Mat. 5,23-24).

Atunci cînd constatăm că nu primim răspuns la rugăciunile noastre, atunci cînd constatăm că a scăzut puterea spirituală, ar fi salutar dacă ne-am lua timp ca în fiecare zi să ne cercetăm cu de-amănuntul și să punem în practică — ad litteram — Cuvîntul Domnului. Cînd te rogi, iartă în spiritul iubiri tuturor totul. Cineva mărturisea că mai înainte de a se ruga seara, așternea pe hirtie toate cele cite avea de spus în dreptul altora, sau cite au spus alții — și el a luat cunoștință despre aceasta — le citea cu glas tare, ierta totul în dreptul tuturor, se ruga pentru iertarea sa și își însemna unde și cui trebuie să ceară iertare, și apoi rupea hirtia. Cîte nu s-ar realiza dacă spiritul iertării ar pune stăpînire pe noi. Cîtă armonie n-ar fi în viața familiilor noastre, ca și în a Comunităților noastre, dacă am proceda așa cum ne rugăm cînd rostim Tatăl nostru. De cîtă amărăciune nu ne-am scuti dacă am fi gata să fim plini de iubire și iertători unii față de alții. Cîtă inveninare n-adece sufletului nostru lipsa iertării din viața noastră. Dacă ar fi fost dispus să ierte A. T. Jones, folosit de Dumnezeu pentru re-sublinierea adevărului cu privire la Îndreptățirea prin credință la 1888 poate că destinul și sfîrșitul lui ar fi fost altul. Cînd fr. Daniells, președintele Conferinței Generale îi întinse mîna și-i spune: „Vino, frate Jones, vino”, se relatează că la acest apel fr. Jones se ridică, îi întinse mîna, dar o retrase imediat, spunînd: „Nu! Nu!” „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”.

Se spune că între marele scriitor Charles Dickens și un alt renumit scriitor William Thackeray din secolul trecut era o continuă rivalitate, se contestau reciproc și nu se puteau suporta. Chiar înainte Crăciunului anului 1863 ei s-au întîlnit la Londra, dar au rămas în aceeași atitudine. Dar la un moment dat, Thackeray se întoarce, prinde mîna lui Dickens și îi mărturisește că nu mai poate suporta răceala și înstrăinarea dintre ei. Dickens a fost mișcat și s-au despărțit zîbind, împăcați, vechea gelozie profesională a dispărut. Imediat după aceea Thackeray a murit. Cineva care a luat parte la înmormîntarea acestuia scria: „Cînd l-am văzut pe Dickens privind în groapa unde era așezat marele său rival, trebuie că în inima sa Dickens a fost mulțumit că a strîns cu atîta căldură mîna acestuia cu o zi sau două înainte”. Iată de ce trebuie să iertăm acum! Imediat. Să n-apună soarele peste supărarea noastră (Ef. 4,26). Și atunci inima noastră va fi pregătită pentru a reflecta în mod desăvîrșit în viața noastră caracterul moral și desăvîrșit al Domnului Hristos. Și să nu uităm că numai atunci cînd acest lucru va deveni o realitate a vieții noastre zilnice, El ne va recunoaște ca fii și fiice ale Sale.

D. Popa

MUNCA — Rolul educativ al acesteia în cadrul familiei

Încă nu a plecat bine vara, cu cerul cristalin, cu zarea de un albastru fermecător, cu soarele doborât care poartă vindecare în razele sale și... toamna bate la ușă. Sosește anotimpul răcoros, aducând cu el împărăția umbrei și cerul cu transparență de opal.

Amurg... Soarele se ascunde după munți. Un colț pleșuv i-a zgâriat obrazul... dar continuă să suridă... a devenit foarte blînd. Pe dealuri frunza viței a ruginit, bobul de strugure s-a rumenit, împrumutînd dulceață de soare. În vale pîriul și codrii concertează un trepidant vuet simfonic. Toamna cu alaiul său a poposit peste țară. Obosită de drum și-a aruncat haina rece și grea peste arborii păzitori ai curțiilor. Sub greutatea acestei mantii, frunzele ploilor cad. De frică și frig, solzii frunzelor mărunte de salcîm au început să tremure. Viața fiecărei zile se scurtează cu grabire.

Pe umăr ne-a căzut o frunză... a părăsit crenguța și copacul în care petrecuse zile fericite. Aici, corul păsărelelor a concertat pînă mai zilele trecute, cînd și-au încheiat stagiunea. Și crîngul are un farmec aparte. Călcînd pe covor foșnitor, în intimitatea serii ascultăm melan-

colicul preludiu la unison, cîntat de orga frunzișului ruginiu.

Sosirea toamnei ne oferă și frumuseți și bucurii. Ea aduce coroane multicolore pentru copacii pădurilor, aduce cu sine pomii încărcăți cu fructe iar ca rezultat al hărniciei omului, unită cu binecuvîntarea Cerului, belșugul cîmpurilor.

Acum se string roadele muncii unui an întreg și tot acum se fac intense pregătiri pentru viitor.

Vorbînd despre roadele muncii ne aducem aminte cu plăcere de faptul că Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Gen. 2,15. El a rînduit ca munca să fie o binecuvîntare pentru om, atît din punct de vedere fizic — oferindu-i posibilitatea dezvoltării forțelor sale — dar și din punct de vedere spiritual — ocrotindu-l de cursele și ispitirile celui rău.

Este un moment de culme al prețuirii muncii, acela al oferirii Decalogului, cînd Dumnezeu a scris cu degetul Său: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău!”

Poporul lui Dumnezeu din aceste vremuri nu ar trebui să uite niciodată că în timpurile biblice munca nu era considerată a un lucru neobișnuit sau disprețuit, ci din contră, Moise învățase poporul că acest principiu trebuie sădît în inimile copiilor lor. Era chiar considerat ca un păcat faptul de a permite tinerilor să crească cu mentalitatea disprețuirii muncii. Orice adolescent, fie că avea părinți bogați, fie că erau săraci, trebuia să învețe o meserie.

Domnul Isus — Marele nostru Model — lucrase în copilărie și tinerete împreună cu Iosif, oferînd tuturor o excepțională pildă de prețuire a muncii. Chiar dacă ne-am referi la lucrarea Sa mesianică să nu uităm că Mîntuitorul spunea: „Cît este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze. Ioan 9,4. Iar în Ioan 5,17 scrie: „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez”.

Pavel, marele Său discipol, nu a încetat să sfătuiască pe credincioși cu privire la aceasta spunîndu-le adeseori: „Căutați să lucrați cu mîinile voastre”, ba mai mult, atunci

cînd mulțimea grijilor lui evanghelice îi ofereau un oarecare răgaz, se îndeletnicea cu facerea corturilor. Deși mai erau și alte motive pentru care el făcea această lucrare, trebuie să observăm considerația sa față de muncă. Tot el, altora le dă sfatul să-și mînce piinea muncind liniștit.

Satana s-a străduit să contracareze lucrarea lui Dumnezeu introducînd chiar în lumea religioasă concepții eronate sau fanatice. Creștini rău informați au pretins astfel că pentru a obține adevărata sfințenie trebuie să se ridice deasupra legăturilor pămîntești și prin urmare să se abțină complet de la lucru. Alți sprijinindu-se pe interpretarea forțată a unor texte biblice, au învățat în mod jignitor că munca ar fi un păcat și că deci, creștinul nu trebuie să se gîndească la bunăstarea sa sau a familiei sale, a celor în mijlocul cărora locuiește, ci să-și consacre tot timpul numai lucrărilor spirituale. Învățătura și exemplul marelui apostol resping aceste vederi extremiste.

Noi știm că munca înobilează pe om. Ea deschide un orizont mai mare gîndirii și acțiunii. Ea este un drept și o obligație morală față de tine în primul rînd, dar și față de societate. Sintem chemați nu numai a munci, ci să simțim bucuria muncii, bucuria de a ne aduce contribuția noastră, efortului colectiv. Asemenea rotițelor unui ceasornic, fiecare membru al Bisericii la locul lui, oricît ar părea de neînsemnat, își poate aduce contribuția la realizarea marilor planuri și înfăptuirii.

Spiritul profetic abundă în sfaturi privitoare la muncă scoțînd în evidență rolul ei educativ în cadrul familiei. Iată doar cîteva din aceste învățături deosebit de valoroase.

— „Tinerii ar trebui conduși să vadă adevărata demnitate a muncii”.

— „Tineretul ar trebui învățat că viața înseamnă o zelosă lucrare, responsabilitate și purtare de grijă.”

— „Faceți pe copii și tineri să vadă din Biblie cum a onorat Dumnezeu lucrarea muncitorului de toate zilele”. „Un tineret educat în obiceiul muncii și pricepîndu-se la lucrări folositoare și productive, — cine ar putea să-l prețuiască valoarea față de societate?” „Un tineret educat în felul acesta, oricare ar fi chemarea sa în viață, îl va face de un real folos în societate”.

— „O apă stătătoare ajunge în curînd o primejdie; dar un pîrîiaș care curge împrăștie sănătate și vigoare. Unul este simbolul trîndăviei iar celălalt al muncii cu folos pentru cei din jur”.

— „Cea mai curată și cea mai înaltă bucurie vine la aceia care împlinesc credincios datoriiile care

DIN CUPRINS

• De la inimă la inimă	2
• Munca — Rolul educativ al acesteia în cadrul familiei	3
• Crucea — altar de jertfă	5
• De la Sabat la Duminică (XIII)	6
• Credința dată sfinților	9
• Pledoarie pentru comunicare	13
• Duhul puterii	14
• Dă-mi să beau	15
• Lucrările cele mai însemnate	17
• Aspecte ale teologiei judecătii în Vechiul Testament	19
• Anii de formare	20
• Desărvîșirea — este ea oare posibilă	21

le-au fost încredințate. Nici o muncă cinstită nu este înjosoare". „Isus Hristos a înnobilit munca. Pentru ca să ne dea pildă de muncă, El lucră cu mâinile Sale. Chiar din fragedă copilărie El Își făcu partea în sprijinirea familiei".

„Copiii și tinerii trebuie să aibă plăcere de a face mai ușoare grijile tatălui și ale mamei, dovedind purtare de grijă neegoistă în cămin. Dacă poartă cu bucurie povelile care le revin primesc o educație care îi va pregăti pentru locuri de folos. Prin îndeplinirea credincioasă a datoriilor simple în cămin, băieții și fetele pun temelia pentru desăvârșirea lor."

— „Părinții să aleagă căi și mijloace pentru copiii lor ca ei să fie ocupați cu folos... Îngăduiți-le să vă ajute în tot ceea ce le stă în putere și arătați-le că le prețuiți ajutorul. Faceți-i să simtă că ei aparțin vieții familiei. Invitați-i

să-și planifice munca așa încât s-o poată îndeplini repede și bine. Învățați-i să fie prompti și energici în munca lor, să economisească timpul așa încât nici o clipă să nu se piardă din orele rinduite pentru muncă".

Avem nevoie de o înțelepciune mai presus de cea obișnuită ca părinții să știe cum să educe cel mai bine pe copiii lor pentru o viață folositoare și fericită.

Exemplul soților White este grăitor în această privință. Soțul muncă din greu la cărat piatră, căci erau săraci, dar se hotărâseră să nu depindă de alții, ci să se întrețină singuri și pe cit era posibil ar fi dorit să ajute și altora. Cu toate că era suferind lucra fără a murmura, ba chiar încurajând pe alții. O viață plină de eforturi stăruitoare și muncă a fost pilda oferită de ei atît copiilor cit și celor ce i-au cunoscut.

Domnul a dat omului în stăpînire pămîntul pentru a-l munci și a-și scoate hrana din el, fructificînd sămînța tuturor plantelor ce ne-au fost puse la dispoziție. Sîntem beneficiarii bunurilor pămîntului, cu datoria de a le perpetua prin muncă, de a ne angaja în tot ceea ce ne ridică la rangul de continuatori ai înaintașilor și marilor noastre exemple. Sîntem chemați să ne îndemnăm unii pe alții la tot ceea ce este bun, să muncim cu dăruire ca și pînă acum contribuind la progresul societății în care trăim. Ca adventiști, noi acordăm cinstea cuvenită muncii. Sfătuim continuu, pe toți membrii Bisericii, ca la locul lor de muncă să fie mai departe, un exemplu de hărnicie și colaborare, înțelegînd că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Pastor,
G. Vasilescu

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

100.000 de apartamente

Constructorii de locuințe ieșeni au dat în folosință în acest an, pînă acum, 1400 apartamente depășind cu 133 apartamente prevederile graficelor la zi. Succesul este semnificativ și pentru faptul că s-a ajuns astfel la cifra de 100.000 apartamente nou construite în județ; acestora li se adaugă spații comerciale ce însumează circa 130.000 mp și un mare număr de unități de servicii a populației, la parterul blocurilor. Concomitent, s-au extins rețelele de apă și canalizare, cele de tramvale și troleibuze, s-a modernizat prin lucrări de pavare și asfaltare o mare suprafață de străzi și trotuare.

Folosirea energiei neconvenționale

În acest an, în județul Satu Mare au fost puse în funcțiune 16 instalații de biogaz la sate, panouri solare la întreprinderi de piese de schimb și utilaje pentru industria chimică și la blocurile din noile ansambluri de locuințe din Satu Mare, precum și 8 instalații eoliene utilizate în unitățile agricole. Conform programului județean privind utilizarea energiei neconvenționale, pînă la sfîrșitul anului numărul instalațiilor de biogaz, solare și eoliene urmează să ajungă la 188.

Produse noi

În mai puțin de 10 zile, la întreprinderea „Hidromecanica” din Brașov au fost lansate în fabricația de serie două noi produse de înaltă complexitate tehnică. Este vorba de transmisia hidromecanică 15-16 HRS, care va echipa tractoarele, automotoarele și utilajele terasiere dotate cu motoare de 180 CP și transmisia hidromecanică 11-12 HRS destinată echipării tractoarelor cu motoare de 60-80 CP.

O nouă capacitate de producție

Pe marea platformă industrială a municipiului Bistrița a intrat în funcțiune primul modul al noii fabrici de oxigen. Dirijat printr-un sistem de conducte, oxigenul ajunge la fabrica de piese turnate și forjate din oțel, precum și la celelalte secții de producție ale întreprinderii de utilaj tehnologic. Cel de-al doilea modul de producție al fabricii de oxigen de la Bistrița se află în fază avansată de execuție.

Noi capacități de producție

La întreprinderea metalurgică din Iași au intrat în funcțiune trei noi capacități de producție pentru fevi din oțel de dimensiuni mici, cu diametrele cuprinse sub 10 mm. Noile capacități amplasate în spațiile devenite disponibile prin modernizarea producției la unitatea ieșeană,

au fost dotate cu utilaje și instalații de înalt randament, realizate de industria românească.

Un nou edificiu de sănătate

În orașul Șimleul Silvaniei a fost dat în folosință un modern spital cuplat cu policlinică (foto). Noul spital orașenesc dispune de 430 paturi și o policlinică în care pot fi efectuate zilnic 650 de consultații. Dispunînd de o aparatură modernă noul edificiu pentru ocrotirea sănătății cuprinde secții de chirurgie, pediatrie, terapie intensivă, interne, ginecologie, farmacie, laborator și alte dotări. Proiectat de Institutul de cercetări și proiectări pentru sistematizare și gospodărie comunală București, ridicat de întreprinderea de antrepriză construcții-montaj Sălaj, noul spital se integrează armonios, ansamblului arhitectonic al centrului civic al orașului și se remarcă printr-o funcționalitate sporită.

altar de jertfă

Cînd au ajuns la locul numit „Căpățîna“, L-au răstignit acolo... (Luca 23, 33 p.p.)

Isus, ducîndu-Și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpățîni“, care în evreiește se cheamă „Golgota“. Acolo a fost răstignit (Ioan 19,17-18 p.p.)

Dacă aș putea dirija, printr-o putere supranaturală, desigur, legile care închid între maluri de granit misterioasa scurgere a vremii, m-aș lăsa purtat în amonte spre zările istoriei, spre acel moment de împlinire latentă cînd grăuntele divin se aruncă în adîncul unui vas de lut numit Maria, ca peste o vreme cerul Betleemului involburat de stea și de îngeri să cînte: A venit Dumnezeu la noi!

Tot cam pe atunci, dacă mi s-ar fi îngăduit să popolesc în umbra unui arbore nu departe de Ierusalim, aș fi surprins, poate, un joc al întîmplării sau un secret de dincolo, din tainele providenței. Stînd pe covorul de iarbă, cu spatele rezemat de trunchiul copacului, privirea mi-ar fi alunecat printre ramuri și frunze și roduri către petice de cer, și aș fi observat, poate, căderea unei semințe de pe ram la pămînt. Acel sîmbure va trimite mîine rădăcini în adînc și o coroană verde către cer. Va fi un alt stejar, fag, cedru sau chiparos sau... cine știe ce.

Mă întreb, ce aș fi făcut dacă tot printr-o putere supraomenească, aș fi știut că din acea sămînță de stejar, fag, cedru, sau chiparos va crește crucea pentru Mîntuitorul meu?

Cu un fior cosmic în inimă aș fi luat sămînța între degete cu dorința de a stîrpi răul din germene. Pentru o clipă aș fi ținut-o în palmă ca pe un strop de esență rea, ca prima picătură de păcat ce a căzut în sufletul strămoșilor și au crescut de acolo atîtea ramuri ale tragediei noastre.

Da, primul impuls, naiv, desigur, ar fi fost să strivesc sămînța, să sting principiul vital

al răului, proiectul crucii ascuns în destinul ei tainic.

Ar fi fost un gest naiv și zadarnic. De două ori naiv și zadarnic!

Căci nu mlădierea crengilor slobozește viața în năpraznica lui drumeție și nu lemnul mistuit în flăcări este cauza atîtor ruguri înălțate pentru jertfă.

Suflul răului pornește din cămările ascunse ale ființei noastre; de acolo se dezlănțuie și smulge din rădăcini atîtea flori deschise spre cer, atîtea bucurii scăldate în izvor divin, atîtea gînduri sădite de Dumnezeu!

Suflul răului vine din inimă, din inima fiului risipitor. Firav la prima apariție, frînge păduri întregi mai apoi, și în calea lui nu poate sta stavilă decît un singur arbore: cel prefăcut în cruce! Cel înfipt fără rădăcini și totuși de nesmulț în vîrfurile Golgotei!

Nu lemnul este vinovat, ci răul care a cerut o cruce pe Calvar, transformînd toate pădurile Pămîntului în păduri de cruce virtuale și lumea noastră în jungla suferinței!

Răul pe care l-am moștenit, și răul pe care îl acceptăm zi de zi este făuritorul neostoit de cruce și izvor de mii de dureri.

Ce naivitate este a crede că marea problemă a acestui rău cu tot cortegiul său funest se poate rezolva nu acceptînd, ci înlăturînd crucea!

Da, cred că dacă mi s-ar fi dat să stau cu două milenii în urmă sub un copac, lîngă Ierusalim, și aș fi zărit căderea acelei semințe la sol, poate chiar a unei ghinde din care va crește crucea pentru Mîntuitorul Lumii, aș fi vrut să înving fireasca pornire de a suprima planul Tău ascuns în sămînță, și mișcat de un fior al iluminării Ți-aș fi mulțumit în suspin de rugă că ai avut milă de mine!

Și Te-aș fi rugat, Dumnezeu meu, să dai credinței mele harul de a Te vedea pe altar suferind pentru mine ca Mielul lui Dumnezeu! Pe cruce răstignit... din cauza mea!

Pe cruce... pentru mine!

Răstignit... în locul meu!

O, Doamne, în timp ce harul Tău mă învăluie, fă să pot spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“ (Gal. 2,20).

Pastor,
L. Forray

De la Sabat la Duminică (XIII)

2. Faptele Apostolilor 20, 7—12

Al doilea pasaj biblic cu însemnătate hotărâtoare pentru studiul nostru este relatarea directă, de participant, a lui Luca (Fapte 20, 4-15) cu privire la acea adunare din prima zi a săptămânii la Troa. Scrisorul, care s-a reîntâlnit cu grupul celor ce călătoreau cu Pavel la Filipi (Fapte 20, 6), relatează acum la persoana întii plural, cu multe detalii, despre adunarea care a avut loc la Troa chiar înaintea plecării lui Pavel:

7. „În ziua dintii a săptămânii (mia ton sabbaton), eram adunați laolaltă ca să frîngem pâinea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi (te epaurion), vorbea ucenicilor, și și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții. 8. În odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini. 9. Și un tînăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut din catul al treilea, și a fost ridicat mort. 10. Dar Pavel s-a pogorit, s-a repezit spre el, l-a luat în brațe, și a zis: „Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el”. 11. După ce s-a suit iarăși a frînt pâinea, a cinat, și a mai vorbit multă vreme pînă la ziuă. Apoi a plecat. 12. Flăcăul a fost adus viu, și lucrul acesta a fost pricina unei mari minghieri”.

S-a acordat acestui pasaj o importanță hotărâtoare deoarece el este singura menționare clară în Noul Testament a unei adunări creștine desfășurate „în ziua dintii a săptămânii” în vederea frîngerii pîinii (Fapte 20, 7). De exemplu, F. F. Bruce afirmă că această declarație este „cea mai veche dovadă neîndoieală că avem cu privire la deprinderea creștinilor de a se aduna laolaltă pentru închinare în acea zi”³⁶ P. K. Jewett în același fel declară că „aici se află cea dintii mărturie clară despre o adunare creștină cu scopuri de cult în prima zi a săptămânii”³⁷. Pot fi aduse multe declarații care, ca și acestea, consideră textul din Fapte 20, 7 ca fiind prima „dovadă de netăgăduit a păzirii duminicii”³⁸.

Aceste concluzii categorice se bazează în cea mai mare măsură pe premiza că prima parte a versetului șapte reprezintă o „formulă tipică” pentru a descrie timpul obișnuit al cultului creștin primar („în ziua dintii a săptămânii”), și de asemenea caracterul închinării („ca să frîngem pâinea”) ³⁹. Totuși, deoarece adunarea a avut loc seara și frîngerea pîinii s-a făcut după miezul nopții (v. 7.11) iar Pavel s-a despărțit de credincioși în zori, este necesar să luăm în discuție câteva întrebări, înainte de a putea formula vreodată concluzie. Momentul și caracterul adunării de la Troa au fost obișnuite sau extraordinare, prilejuate poate de plecarea apostolului ?

Fiind vorba de o adunare de seară, expresia „ziua dintii a săptămânii — mia ton sabbaton” se referă la seara zilei de sîmbătă sau la seara de duminică? În alte cuvinte, Luca socotește zilele de seară pînă seara potrivit cu obișnuința iudaică, sau de la miezul nopții la miezul nopții după uzanța romană? (Pentru iudei, seara dinaintea duminicii era considerată seara primei zile, iar pentru romani seara primei zile a săptămânii era seara care urmează zilei de duminică). Expresia „frîngerea pîinii” este deja folosită ca o formulă tipică spre a desemna clar și exclusiv Cina Domnului? A avut loc frîngerea pîinii numai în prima zi a săptămânii? În lumina contextului, frîngerea pîinii îndeplinită de Pavel la Troa a fost o parte a sărbătoririi obișnuite în zi de duminică a Cinei Domnului? Sau poate că a fost o cină de părtășie, o masă frățască (agape) organizată cu ocazia plecării lui Pavel? Sau cele două aspecte s-au împletit? Ca să putem răspunde la aceste întrebări importante, trebuie să dăm atenție citorva probleme.

Un număr însemnat de cercetători susțin că adunarea s-a desfășurat duminică seara, arătînd că Luca, fiind mai mult în legătură cu Neamurile și scriind pentru ele, folosea sistemul roman, care considera ziua de la miezul nopții la miezul nopții următoare⁴⁰. Potrivit cu acest sistem, o adunare de seară în prima zi a săptămânii putea fi doar duminică seara. Pasajele considerate ca sprijinind sistemul roman se găsesc în Fapte 4, 3; 20, 7; 23, 31-32. În fiecare caz expresia „a doua zi — he epaurion sau he aurion” este menționată într-un context care are ca punct de referință seara. Raționamentul este că deoarece Luca vorbește seara despre a doua zi ca fiind o nouă zi, în timp ce după calculul iudaic ziua cea nouă începe deja, putem conchide că el nu folosea sistemul iudaic de socotire a timpului, ci pe cel roman. (Potrivit cu acesta ziua nouă începe la miezul nopții). Slăbiciunea argumentului stă în faptul că expresiile „he epaurion” sau „he aurion” nu denumesc în mod exclusiv „a doua zi” ci pot de asemenea să fie traduse „în dimineața următoare”. Amîndouă variantele sînt traduceri corecte ale cuvintelor grecești. De fapt cuvîntul „aurion” derivă din „bos” care înseamnă „zori de zi, răsărit”. De aceea, cuvîntul în sine, așa cum arată Pirot-Clamer, „deoseamnă dimineața următoare fără să dea importanță faptului dacă acea dimineață aparține sau nu unei noi zile”⁴¹. De fapt cuvîntul „zi — hemera” trebuie să fie ori adăugat ori se implică în „a doua zi — te epaurion” pentru ca să fie tradus „în ziua următoare”. Toate acestea arată că dovezile în favoarea sistemului roman de calcul sînt într-adevăr slabe.

Cu toate acestea, chiar dacă am admite că Luca a folosit sistemul roman, aceasta ar însemna că adunarea s-a întrunit duminică seara și ca urmare frîngerea pîinii (considerată ca o parte esențială a cultului duminical) care a avut loc după miezul nopții, s-ar fi desfășurat între hotarele zilei de luni. În acest caz, momentul sărbătoririi Cinei Domnului nu ar aduce nici un sprijin direct pentru păzirea duminicii. R. C. H. Lenski recunoaște această dilemă atunci cînd scrie:

„Este adevărat că acesta este primul serviciu divin care este raportat în Faptele Apostolilor ca avînd loc într-o duminică; și totuși valoarea dovezilor care se pot obține de aici este foarte redusă, pentru că acela a fost un serviciu obișnuit în orice privință, iar Pavel și tovarășii săi au plecat mai departe luni dis de dimineață... Dacă serviciul divin s-ar fi desfășurat duminică dimineața, aceasta ne-ar fi ajutat mai mult în dovedirea duminicii ca ziua obișnuită de cult a comunității apostolice.”⁴²

Acest autor se străduiește să rezolve problema susținînd fără nici un temei că „într-adevăr se țineuse la Troa un serviciu de dimineață în acea duminică, deși Luca nu îl menționează de loc. De asemenea credem că Pavel a ales în mod deliberat ziua de luni pentru plecare.”⁴³ Acest efort de a adapta istoria pentru a dobîndi argumente în favoarea cultului duminical este cu adevărat ingenios, dar din nefericire se întemeiază pe ceva ce textul biblic nu spune. De ce ar fi neglijat Luca să raporteze adunarea de duminică dimineața cînd el, ca martor ocular, oferă atît de multe amănunte despre cele întîmplătoare? Pentru ce a fost nevoie să se amine frîngerea pîinii după miezul nopții de vreme ce credincioșii se adunaseră deja dimineața pentru cultul duminical? Mai mult, este greu să credem că Pavel își amîna seara pînă luni dimineața din respect pentru ziua de duminică. El plecase din Filipi „după zilele praznicului Azimilor” (Fapte 20, 6) și probabil că sosise la Troa duminică, de vreme ce sînd acolo „șapte zile” (Fapte 20, 6) a plecat mai departe în ziua întii a săptămânii⁴⁴.

Efortul de a dovedi că Luca a folosit sistemul de calcul roman și a plasa astfel adunarea de la Troa în seara zilei de duminică face fără valoare chiar încercarea de a dovedi sărbătorirea regulată a duminicii pe baza acestui pasaj. C. S. Mosna arată corect acest lucru cînd afirmă:

„Ori susținem că Euharistia a fost sărbătorită între limitele zilei de duminică, deci în noaptea dintre sîmbătă și duminică altfel menționarea de către Luca a zilei (acestui eveniment) nu are nici o valoare și textul nu are nimic de spus cu privire la cultul duminical”⁴⁵.

Avem motive suficiente să credem că în relatarea sa Luca folosește cu consecvență modul iudaic de calcul al timpului. Așa cum am arătat mai înainte, după acest sistem

prima zi a săptămânii începea sim-
băta la apusul soarelui, partea de
noapte a zilei de duminică fiind
anterioară părții de zi. Seara zilei
dintii a săptămânii în care a avut
loc adunarea corespunde deci cu
ceea ce noi numim sâmbătă seara⁴⁶.
Dovada constă în faptul că Luca,
deși făcea parte dintre Neamuri,
folosește sistemul de calcul iudaic
când raportează în evanghelia sa in-
mormintarea Domnului Hristos:
„Era ziua Pregătirii, și începea ziua
Sabatului“ (Luca 23, 54). De aseme-
nea în Faptele Apostolilor el
arată mereu și mereu respectul său
față de calendarul și obiceiurile re-
ligioase ale iudeilor. De exemplu
el menționează că Irod a arestat pe
Petru când „erau zilele praznicului
Azimilor“ și că el avea de „gînd
ca după Paște să-l scoată înaintea
norodului“ (Fapte 12, 3-4). El arată
că împreună cu Pavel el însuși a
plecat din Filipi „după zilele praz-
nicului Azimilor“ (Fapte 20, 6;
comp. Luca 22, 17). El arată des-
chis, în mai multe ocazii, că Pavel
respecta obiceiurile iudaice (Fapte
16, 1-3; 18, 18; 20, 16; 21, 24). De
exemplu el spune că Pavel „se gră-
bea ca... să fie în Ierusalim de ziua
Cincizecimii“ (20, 16). Mai târziu el
relatează cum la Ierusalim aposto-
lul a cedat insistențelor fraților și
„s-a curățit și a intrat cu ei a doua
zi în Templu, ca să vestească sfi-
ritul zilelor curățirii“ (21, 26). La
acestea s-ar mai putea adăuga dese
referiri ale lui Luca la adunările din
Sabat ale lui Pavel cînd partici-
pau „Iudei și Greci“ (Fapte 18,
4; comp. 17,2; 16,13; 15,21; 13,14.
42,44). În lumina acestor indicații se
poate vedea că Luca a respectat
calendarul religios iudaic pe care
l-a folosit consecvent în calculul
timpului.

După acest sistem, așa cum am
arătat mai înainte, adunarea de la
Troa, din ziua întâi, a avut loc sim-
băta seara. Unii au sugerat că era
convenabil pentru creștini să se
adune după încheierea Sabatului⁴⁷.
Restricțiile din Sabat încetaseră și
atît iudeii (ca Pavel și Timotei) cît
și creștinii dintre Neamuri se pu-
teau angaja pe deplin în activități
sociale și spirituale. Slăbiciunea
acestei observații este presupunerea
că și creștinii păzeau Sabatul con-
form concepțiilor și restricțiilor ra-
binice. Dar cu totul alta este con-
cepția spiritului cu privire la Sabat
pe care o găsim pretutindeni în
Evangheliile.

Deci, deoarece adunarea de la
Troa a avut loc în noaptea de sim-
băta spre duminică este greu de
crezut că ea a avut caracterul re-
gular, oficial al unui serviciu divin
duminical. Pavel avea să sărbătorească
împreună cu ucenicii numai
partea nocturnă a duminicii și să
călătorească în partea ei de zi. Dar,
așa cum știm, acest fapt nu era
îngăduit în Sabat și nu ar fi fost
nici un bun exemplu de păzire a
duminicii. Pasajul ne conduce la
ideea, exprimată de F. F. Foakes-
Jackson, că „Pavel și prietenii săi,

ca buni iudei, nu puteau să por-
nească la drum în Sabat; ei au
plecat de îndată ce a fost posibil,
v. 11 în zorii primei zile a săptă-
mînii — căci Sabatul se terminase
la apusul soarelui“⁴⁸. Știm că Pa-
vel, potrivit obiceiului său, propo-
văduia din Scripturi în zilele de
Sabat, atît iudeilor cît și grecilor,
în sinagogi și în aer liber — așa
cum a făcut timp de trei săptămîni
la Tesalonic (Fapte 17,2-3), optspre-
zece luni la Corint (Fapte 18,4,11) și
perioade mai scurte în alte locuri.
De aceea este normal să considerăm
că și la Troa Pavel se întîlnise cu
credincioșii în ziua de Sabat. Este
greu de crezut că Pavel a stat la
Troa șapte zile fără să se întîl-
nească cu credincioșii pînă în preaj-
ma plecării sale. Adunarea din pri-
ma zi a săptămînii trebuie deci să
fie privită ca o întîlnire de rămas
bun organizată pentru a frînge pî-
nea cu Pavel.

S-ar mai putea susține că siste-
mul de calcul folosit de Luca are
puțină importanță în discuția cu
privire la păzirea duminicii, de vre-
me ce el spune clar că adunarea a
avut loc în ziua dintii a săptămînii⁴⁹
iar scopul era „ca să frîngem pî-
nea“. Fie că este vorba de noaptea
dinaintea duminicii (după metoda
iudaică) fie că este vorba de seara
care urmează duminicii (după siste-
mul roman), adunarea a avut loc
tot în ziua întâi. Totuși nu trebuie
să trecem cu vederea că frîngerea
pîinii a avut loc după miezul nopții
(Fapte 20, 7,11). Un asemenea mo-
ment neobișnuit arată că a fost o
ocazie extraordinară și nu un obi-
cei. Dacă, așa cum susțin unii cer-
cetători, scopul adunării era să se
sărbătorească Cina Domnului, de
ce a amînat Pavel ceremonia pînă
după miezul nopții, cînd mulți —
asemenea lui Eutih — au ațipit și
apoi să-și reia vorbirea pînă în
zori? Dacă într-adevăr acesta era
scopul adunării, credem că timpul
normal al Cinei Domnului ar fi
fost fie la începutul adunării, fie
chiar înainte de plecarea lui Pavel,
ca expresie de rămas bun a unității
în Hristos. Faptul că, din contră,
frîngerea pîinii a avut loc în cursul
unei cuvîntări care s-a prelungit
(peste mai multe ore, timp în care
unii credincioși abia se mai puteau
ține treji, arată clar că rolul ei a
fost mai mult social decît cultic
(religios). De fapt, descrierea acți-
unii considerate de mulți ca fiind
însăși esența adunării de la Troa
este făcută în cuvinte extrem de
sumare. Mai mult decît atît, lipsește
orice indicație a unei participări
comune: „După ce s-a suit iarăși,
(Pavel) a frînt pîinea, a cinat, și a
mai vorbit multă vreme pînă la
ziua. Apoi a plecat“ (v. 11). Toate
verbele sînt la formă de singular.
Este vădit că Pavel, oaspetele de
onoare, e cel care vorbește, frînge
pîinea, mănîncă și vorbește mai
departe și apoi pleacă, în timp ce
credincioșii, probabil prea mulți ca
să fie ospătați, au privit mulțumiți
cu hrana spirituală. Concluzia la
care ajunge istoricul Augustus
Neander este în adevăr inevitabilă:

„Plecarea iminentă a apostolului
a unit mica comunitate într-o masă
frățescă de despărțire, și cu acea
ocazie apostolul a rostit ultima sa
cuvîntare, fără ca în acest caz să
fie vorba de o sărbătorire în sine
a duminicii“⁴⁹.

Expresia tehnică „a frînge pîinea
— klasai arton“, merită mai multă
atenție. Care este înțelesul ei real
în contextul pasajului? Henry J.
Cadbury și Kirsopp Lake întrebă pe
drept: „Aceasta înseamnă a lua
masa sau a sărbători Euharistia“?⁵⁰
Ei susțin că prima redare este mai
sigură. J. Behm scrie în articolul
său asupra acestei probleme:

„Frîngerea pîinii este pur și sim-
plu o parte obișnuită și necesară a
pregătirii pentru luarea împreună
a mesei. Cu ea se începe împărțirea
felului principal la fiecare masă...
Aceasta este descrierea mesei comu-
ne prin numirea acțiunii de înce-
pere, frîngerea pîinii. De aceea
expresia este folosită pentru masa
obișnuită de pîrtășie a credincioșilor
din biserica primară care avea
loc zilnic în casele lor (Fapte 2, 42,48)
și de asemenea mesele comune din
comunitățile creștine dintre Neamuri
(Fapte, 20,7; comp. 1 Cor. 10,16)⁵¹.

Totuși autorul notează că mai tîr-
ziu expresia „frîngerea pîinii“ a de-
venit o formulă folosită pentru Cina
Domnului⁵². Este adevărat că acesta
este sensul expresiei în literatura
post-apostolică, dar uzanța expresiei
în Noul Testament este diferită.
Verbul „a frînge“ — klasai — urmat
de substantivul „pîinea — arton“
apare în Noul Testament de cincispre-
zece ori⁵³. De nouă ori el se
referă la frîngerea pîinii de către
Domnul Hristos cu ocazia hrînirii
mulțimii, la împărțirea Cinei și
atunci cînd a mîncat cu ucenicii
Săi după înviere⁵⁴; de două ori se
referă la Pavel care mănîncă sau
inițiază masa celor de pe corabie⁵⁵;
de două ori descrie în adevăr frîngere-
a pîinii la Cina Domnului⁵⁶ și
de două ori este folosit ca referire
generală la „frîngerea pîinii“ împr-
eună de către ucenici sau credin-
cioși⁵⁷. Trebuie să se observe că
în nici unul din aceste cazuri Cina
Domnului nu este desemnată în mod
explicit ca „frîngere a pîinii“. S-ar
putea încerca să vedem o referire
la Cina Domnului în cele două
referințe generale din Fapte 2,46 și
20,7. Totuși, cu privire la Fapte
2,46, expresia „frîngerea pîinii acasă“
în mod clar se referă la pîrtășia
la masa zilnică a primilor creștini.
„În fiecare zi... luau hrana, cu
bucurie și curăție de inimă. Ei lău-
dau pe Dumnezeu și era plăcuți
înaintea întregului norod“. (v. 46-
47)⁵⁸. O asemenea pîrtășie la masa
zilnică, deși ar fi putut să cuprindă
și o sărbătorire a Cinei Domnului
cu greu ar putea fi considerat ca
sărbătorire exclusiv liturgică a Cinei
Domnului. Declarația echivalentă
din Fapte 20,7 „eram adunați la-
olaltă ca să frîngem pîinea“, în
același fel nu înseamnă mai mult
decît că „eram adunați ca să mîn-
căm împreună“. De fapt, așa cum
a observat cu precizie C. W. Dug-
more, „nu se menționează nici un

pahar, și nici măcar rugăciuni sau imnuri: cuvîntarea lui Pavel nu a urmat lecturii unui pasaj biblic rînduit⁵⁹. De asemenea am putea adăuga, așa cum am notat că Pavel singur a frînt pîinea și a mîncat. Lipsește orice indicație chiar că el ar fi binecuvîntat pîinea sau vinul ori că le-ar fi împărțit credincioșilor.

Mai departe, frîngerea pîinii a fost urmată de o masă, „a cinat — geusamenos“ (v. 11). Același verb este folosit de Luca în alte trei ocazii cu înțelesul clar de a satisface foamea (Fapte 10, 10; 23,14; Luca 14,24). Fără îndoială că după vorbirea sa prelungită Pavel era flămînd și că avea nevoie de hrană înainte să-și continue cuvîntarea și să-și înceapă călătoria. Totuși dacă Pavel ar fi luat Cina Domnului deodată cu o masă obișnuită, el ar fi acționat contrar instrucțiunilor de curînd trimise către corintheni cărora le-a recomandat cu toată hotărîrea să-și satisfacă foamea mîncînd acasă înainte de a se aduna ca să sărbătorească Cina Domnului (1 Cor. 11,2-22-23). Interpretarea că la Troa Pavel a inversat ordinea obișnuită (masă urmată de Cina Domnului) împărțindu-se mai întîi din Cina Domnului și apoi din masa frățească, cu scopul de a corija dezordinea care se manifestase (1 Cor. 11, 18-22) se sprijină pe o temelie prea slabă⁶⁰. Mai întîi pentru că apostolul a spus în mod clar credincioșilor să-și potolească foamea acasă și nu în timpul sărbătoririi Cinei Domnului (1 Cor. 11, 27,34). Aminarea mesei pînă imediat după ceremonie cu greu ar fi curmat abuzurile și n-ar fi ajutat la sărbătorirea Cinei. În al doilea rînd, cele două verbe „a frînt pîinea, a cinat“ (v. 11) nu se referă neapărat la două acțiuni (ceremonii diferite) distincte ci mai mult la una și aceeași. Reținînd faptul că nu se amintește nimic despre o masă înainte de miezul nopții, frîngerea pîinii apare ca pregătirea obișnuită pentru luarea împreună a mesei. Aceasta înseamnă deci că Pavel a participat la o masă frățească de rămas bun (într-adevăr bogată în semnificații religioase dar nu neapărat la ceea ce el însuși denumise „Cina Domnului“ (1 Cor. 11,20).

Noul Testament nu ne oferă nici o indicație privitoare la o zi hotărîrită pentru Cina Domnului. Fapte 2, 42-46, de exemplu, descrie adunările și mesele frățești ale credincioșilor din Ierusalim, la care frîngerea pîinii avea loc „în fiecare zi — keath“ hemeran⁶¹. În același fel am notat că Pavel, în timp ce a recomandat credincioșilor din Corint o zi anumită în care în mod individual să pună deoparte darurile lor cu privire la sărbătorirea Cinei Domnului, în aceeași epistolă și adresîndu-se aceluiași persoane, el spune în repetate rînduri „cînd vă adunați să mînceați“ (1 Cor. 11, 18,20, 33,34), ceea ce implică un moment și zile nedeterminate. În ce privește menționarea „zilei dîntii a săptămîinii“, aceasta poate fi motivată nu de obiceiul de a se aduna în acea

zi, ci — așa cum observă A. Wickenhauser — „de accidental care a avut loc cu aceea ocazie“⁶². Trebuie să notăm că împlinirea cu Eutih este episodul principal relatat despre șederea de șapte zile a lui Pavel la Troa și ocupă indiscutabil cea mai mare parte a raportului (v. 9,10,12). Prin comparație descrierea „frîngerii pîinii“ este foarte scurtă, limitată cu totul la un singur verb „a frînt pîinea“ (v. 11). Este deci cu puțință ca învierea lui Eutih care a avut loc chiar în ziua cînd comunitatea se adunase pentru o masă de rămas bun în cinstea lui Pavel să fi fost chiar motivul pentru care Luca a specificat ziua în care s-au împlinit toate acestea. Un asemenea eveniment neobișnuit fără îndoială că a lăsat o impresie durabilă asupra credincioșilor.

Un alt motiv pentru care Luca a precizat că frîngerea pîinii a avut loc în ziua dîntii a săptămîinii poate fi și dorința sa de a oferi cititorului referințe cronologice suficiente în vederea urmării mai lesnicioase a itinerarului călătoriei lui Pavel. În capitolele 20 și 21 Luca scrie ca martor ocular, la persoana întîi plural (așa numitul pasaj „noi“ — 20, 4-15; 21, 1-18) și oferă nu mai puțin de treisprezece referințe de timp pentru a relatea despre diferitele stadii ale călătoriei lui Pavel⁶³. Este deci probabil că menționarea acestei adunări în prima zi a săptămîinii, în loc să fie o redare a pîzierii obișnuite a duminicii, este o precizare cronologică dintr-o serie întregă cu care Luca însoțește relatarea călătoriei.

În lumina tuturor acestor considerații, valoarea pasajului din Fapte 20, 7-12 are o valoare cu totul neînsemnată pentru a dovedi pîzirea regulată a duminicii. Ocazia, momentul și modul în care s-a desfășurat întîlnirea arată împreună că aceasta a fost o adunare specială și nu făcea parte dintr-o obișnuință de cult duminical. Calea cea mai simplă de a explica pasajul este că Luca menționează ziua adunării nu din pricină că era duminică, ci (1) pentru că Pavel „trebuia să plece“ (20, 7); (2) pentru că a avut loc experiența exterioară și minunea învierii lui Eutih, și (3) pentru ca să ofere informații cronologice folositoare în desfășurarea călătoriei lui Pavel.

36. F. F. Bruce, *Commentary of the Book of the Acts*, 1954, p. 407-408.

37. P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 61.

38. Comp. O. Cullmann, *Early Christian Worship*, 1953, p. 10f, 88f; R. B. Rackham, *The Acts of the Apostles*, 1964, p. 377: „tată o dovadă nelidoasă despre pîzirea duminicii sau a primei zile a săptămîinii“; J. A. Alexander, *Commentary on the Acts of the Apostles*, 1956, p. 659; „Pîzirea primei zile a săptămîinii, ca zi a învierii Domnului nostru, devenise deja a obișnuită“; F. J. Foakes-Jackson (nota 3) p. 187; Charles W. Carter *The Acts of the Apostles*, 1963, p. 305-306; R. J. Knowling, *The Acts of the Apostles*, 1942, p. 424; „Această declarație dovedește că această zi fusese pusă deoparte de către Biserica Creștină ca zi specială pentru închinarea publică și pentru frîngerea pîinii“.

29. W. Rordorf, *Sunday*, p. 199; P. K. Jewett, *Lord's Day*, p. 60,61.

40. F. F. Bruce (nota 36), p. 408;

Theodor Zahna *Die Apostelgeschichte des Lukas* 1927, p. 706; *Geschichte des Sonntags*, 1878, p. 3; H. J. Cadbury and Kirsopp Lake, *The Beginnings of Christianity*, 1933, IV, p. 225; W. Rordorf, *Sunday*, p. 201-202; G. Ricchiotti, *Gli Atti degli Apostoli*, 1952, p. 336; C. Marcora, „La vigilia nella liturgia“, *Archivio Ambrosiano* 6 (1954): 24-29; J. Nedbal (nota 12), p. 156, H. Dumaine *DACL* IV, col. 887.

41. Pirot-Clamer, *Actes des Apôtres*, 1949, p. 276, J. Morgenstern, „The Reckoning of the Day in the Gospels and in Acts“, *Crozer Quarterly* 31 (1949): 232-240, argumntează că în Noul Testament sînt folosite ambele sisteme.

42. R. C. H. Lenski, *The Interpretation of the Acts of the Apostles*, 1944, p. 825.

43. Loc. cit.

44. Pierre Grelot (nota 6), p. 34; R. B. Rackham (nota 38), p. 376.

45. C. S. Masna, *Storia della domenica* p. 15; C. W. Dugmore, „Lord's Day and Easter“, *Neotestamentica et Patristica in honorem sexagenarii O. Cullmann*, 1962, p. 275; „Dacă adunarea de la Troa a avut loc în noaptea de duminică spre luni este puțin probabil că a fost o Euharistie oficială“.

46. H. Riesenfeld, „Sabbat et jour du Seigneur“, *New Testament Essays. Studies in Memory of T. M. Manson*, 1958, p. 210-217, E. Jaquier, *Les Actes des Apôtres*, 1976 (2), p. 598; C. F. D. Moule, *Worship in the New Testament*, 1961, p. 16; J. Dupont, *Les Actes des Apôtres*, t. 1, p. 171; P. Carrington, *The primitive Christian Calendar*, 1952, p. 38:

„Trebuie să considerăm că cea seară era seara zilei de sîmbătă care era privită ca începutul zilei de duminică.“

Comp. de asemenea lucrarea sa *The Early Christian Church*, 1957, p. 153; C. S. Mosna, *Storia della domenica*, p. 14; H. Leclercq, *DACL*, XIII, col. 1523; F. Regan, *Dies Dominica*, p. 89f; J. Daniélou, *Recenzia lucrării lui W. Rordorf*, *Sunday*, în *Recherches de science religieuse* 52 (1964): 171f; *Dictionary of the Apostolic Church* (1915), la cuv. „Lord's Day“ by J. J. Clemens; R. B. Rackham (nota 38) p. 377.

47. Această poziție este bine exprimată de Pierre Grelot (nota 6), p. 33-34; comp. H. Riesenfeld citat mai sus (nota 46).

48. F. J. Foakes-Jackson (nota 38), p. 187.

49. Augustus Neander, *The History of the Christian Religion and Church*, 1831, I, p. 337.

50. Henry J. Cadbury și Kirsopp Lake (nota 40) p. 255-256.

51. J. Behm, „haol“, *TDNT* III, p. 728-729.

52. *Ibid.*, p. 730; comp. *Didache* 14, 1; Ignatius, *Efesenii* 20, 2; *Faptele lui Petru* 10; *Omiliile Clementine* 14, 1; *Faptele lui Ioan* 106, 109; *Faptele lui Toma* 27, 29, 50, 121, 133, 158.

53. Comp. Robert Young, *Analytical Concordance to the Bible*, ediția 22, sub „to brak“ și „breaking“.

54. *Mat.* 14, 19; 15, 36; 26, 26; *Marcu* 8, 6; 8, 19; 14, 22; *Luca* 22, 19; 24, 30; 24, 35.

55. *Fapte* 20, 11; 27, 35.

56. 1 *Cor.* 10, 18; 11, 24.

57. *Fapte* 2, 46; 20, 7.

58. J. Behm (nota 51); p. 731; „*Fapte* 2, 42, 46 se referă al pîrtășia zilnică a primilor creștini din Ierusalim și nu are nimic comun cu sărbătorirea liturgică a Cinei Domnului.“

59. C. W. Dugmore (nota 45) p. 274.

60. Ipoteza este prezentată de R. B. Rackham (nota 38) p. 378: „Sf. Pavel auzește la Efes despre dezordinile care au survenit la Corint cu ocazia Euharistiei. Acestea izvorau din faptul că ea urma după agapă. El a scris că va pune la punct aceste lucruri cînd va veni; și una din hotărîrile sale putea să fi fost inversarea agapei după Euharistie.“

61. Pentru discutarea interpretării acestui pasaj de către Rordorf vezi mai înainte, nota 7.

62. A. Wickenhauser, *Atii degli Apostoli*, 1968, p. 300; R. B. Rackham (nota 38) p. 376; *Serviciul din acea duminică a rămas imprimat în mintea (memoria) lui Luca de o împlinire atît de leștă din comun înțit el începe să o relateze în apîndunt“*

63. Comp. *Fapte* 20, 3, 6-7, 15-16; 21, 1, 4, 5, 1-8, 10, 15, 18.

Credința dată sfinților

Cu ce muzică cerească ne-am putut delecta! Ea a vorbit zilnic sufletului meu. Ce simțămînt de părtășie am putut experimenta! Cît de repede a trecut timpul! Unele dintre lucrurile pe care am dorit să le fac a trebuit să le abandoneze deoarece timpul nu mi-a permis. Am dorit atît de mult să vorbesc multora dintre dumneavoastră..., să avem părtășie unii cu alții. Ce bucurie deosebită aș avea să mă rog cu mulți dintre dumneavoastră!

Cu ocazia întîlnirilor noastre devoționale de-a lungul săptămînii care a trecut, am revăzut solia pe care Dumnezeu ne-a dat-o cu atîta bunăvoință. Ne-a fost reamintită misiunea pentru care Domnul Hristos a venit în lume, precum și privilegiul și răspunderile pe care le avem de a aduce la îndeplinire această lucrare. S-a scos în evidență că am fost aduși la existență ca mișcare profetică; destinată de Dumnezeu să completeze lucrarea reformatiunii și să pregătească calea pentru venirea Domnului Hristos.

Cu această moștenire minunată, este aproape de neînțeles că am continuat să rătăcim prin pustie atîția ani. Am permis ca vraja păcatului și a egoismului să ne țină în această lume atît de mult timp deși Domnul este atît de nerăbdător și dornic să ne dea mîntuirea.

Ce vom face cu sfaturile și apelurile care ni s-au adresat cu ocazia serviciilor devoționale de seară și de dimineață? Vom asculta și accepta vocea lui Dumnezeu din Scripturi? Vom da ascultare solilor speciale pe care Domnul nostru ni le-a transmis prin serva Sa?

Sau vom persista în a da pe față îndărătnicie, respingere, mîndrie și refuzul de a ne pocăi, fiind astfel împiedicați de a avea o legătură strînsă cu Domnul și Mîntuitorul nostru? Dumnezeu, vorbind prin profetul Ieremia, a spus: „Iar Eu v-am vorbit, și devreme și tirziu, și nu M-ați ascultat! V-am trimis pe toți slujitorii Mei proorocii, i-am trimis într-una la voi să vă spună: „Întoarceți-vă fiecare de la calea voastră cea rea, îndreptați-vă faptele, nu mergeți după alți dumnezei ca să le slujiți, și veți rămînea în țara pe care v-am dat-o vouă și părinților voștri! Dar voi n-ați luat aminte și nu M-ați ascultat!“ (Ieremia 35,14—15).

Dumnezeu a făcut apel la poporul Său atunci după cum face și acum. Dar noi reacționăm acum într-o foarte mare măsură exact cum am făcut-o și ei atunci. Am avut un privilegiu deosebit ca popor ales să ducem Evanghelia cea veșnică la fiecare neam, seminție, limbă și popor. Dar se întîmplă și acum tot așa cum s-a întîmplat și în zilele lui Ieremia. Cei ce au primit cea mai mare lumină și privilegiu, au fost întinați de miasma păcatului și mulți chiar dintre cei ce mărturisesc adevărul s-au rătăcit.

În zilele lui Samuel, poporul lui Dumnezeu gîndea că prezența chivotului ce conținea poruncile lui Dumnezeu va obține biruința asupra filistenilor, indiferent dacă ei s-ar fi pocăit de faptele lor rele sau nu. Tot astfel, pe vremea lui Ieremia, oamenii credeau că păstrarea strictă a serviciului templului rin-

duit în mod divin îl va scuti de răspunderea pentru acțiunile lor rele. Nu este deci de mirare că serva Domnului spune: „Același pericol există astăzi în rîndurile poporului care mărturisește a fi depozitarul Legii lui Dumnezeu. Ei sînt prea înclinați să se amăgească singuri că măsura în care ei țin poruncile îi va ocroti față de puterea judecării divine. Ei refuză să fie muștrați pentru rele“ (4T/166).

Prezentul nostru studiu biblic este luat din Fapte capitoul 4. El ne vorbește despre rezultatul predicării lui Petru, în care, cu profundă seriozitate, el face apel la conducătorii religioși ai timpului său și la toți ceilalți: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremele de înviore“ (Fapte 3,19). Sub convingerea Duhului Sfînt, mii de oameni au fost profund impresionați că Isus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Mulți dintre cei ce se aflau printre ascultătorii așteptau această mărturie hotărîtă și, cînd au auzit-o, au crezut.

La aceasta s-a adăugat istoria vindecării și refacerii ologului din naștere. Vestea s-a răspîndit prin toată cetatea. Conducătorii religioși au fost de acord că dacă s-ar permite acestor ucenici să meargă înainte nestînjiți, influența lor va deveni atît de mare încît nimic nu s-ar mai putea face să-i oprească. Ca urmare, căpetenia templului, cu ajutorul unora dintre conducătorii religioși, a pus mîna pe Petru și Ioan și i-a aruncat în temniță.

Aceiași conducători religioși se felicitaseră pentru înlăturarea lui Isus. Ei răspîndiseră zvonul și raportul mincinos că în timp ce gîrzile romane dormeau, corpul lui Isus a fost furat fie de ucenici, fie de jefuitoarii de morminte. Acum predica lui Petru și vindecarea ologului au redeschis vechile răni și... furia. Toate acestea au avut loc la numai cîteva săptămîni de la crucificare.

Acești conducători religioși au persistat în a respinge lumina și au înăbușit convingerile create de Duhul Sfînt. Refuzul lor de a se pocăi i-a făcut mai răzvîrțiți și mai hotărîți să înlătore pentru totdeauna această nouă reînșuflețire a dovezilor și mărturiilor cu privire la puterea Evangheliei așa cum sînt descoperite în înviere. Pînă acum preoții evitaseră menționarea crucificării sau învierii lui Isus. Dar acum ei erau nevoiți să facă investigații cu privire la ucenici și la modul în care a fost realizată vindecarea omului neputincios. „Cu ce putere, sau în numele cui ați făcut voi lucrul acesta?“ au întrebare ei.

Cu o îndrăzneală sfîntă, Petru a declarat neînfriecat și curajos: „S-o știți toți, și s-o știu tot norodul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți“ (Fapte 4,10). Apoi el adaugă acea declarație minunată din Fapte 4,12: „În nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“.

Nu există un alt nume sub ceruri în care trebuie să fim mîntuiți. El a venit pentru a mîntui și este extrem de important pentru noi să înțelegem de ce a venit, apoi cum a venit. Poate nu sîntem în stare să înțelegem pe deplin cum a venit El — toate tainele întrupării, nașterii dintr-o fecioară, cum a putut fi El pe deplin divin și pe deplin uman — dar știm cu adevărat de ce a venit El, și aceasta este solia de care are nevoie lumea astăzi. Niciodată nu putem sublinia îndeajuns tema „Hristos speranța noastră“.

Am revăzut purtarea cu grijă a lui Dumnezeu. Am socotit binecuvîntările noastre. Am trecut pe listă triumfurile Evangheliei. Am făcut relatări minunate despre lucrarea Duhului Sfînt la inimile oamenilor, despre creșterea instituțională și despre izbăvire. Am stabilit noi ținte pe care sperăm să le atingem prin puterea Duhului Sfînt.

Dar, prieteni, mei, nu aceasta este vestea cea bună. Vestea cea bună nu se referă la noi. Ea se referă la Isus Hristos. Solia apostolilor din vechime a fost: „Hristos nădejdea noastră”. Aceasta a fost vestea cea bună. (Coloseni 1.27—28).

Mi se spune adesea că a avut loc prea multă predicare concentrată asupra problemelor; prea multă repetare a experienței omenești; prea multă inspirație pioasă. Oamenii sînt oboșiți de disertații asupra problemelor. Pe ei nu-i interesează punctele noastre de vedere și argumentele noastre. Ei vor să știe ce a spus Dumnezeu. Din inimi disperate izbucnește pretutindeni strigătul: „Ce ne spune Dumnezeu nouă, celor de azi?”

Dar să ne întoarcem la Fapte 4: „Cînd au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucît știau că erau oameni necărturari și de rînd: și au priceput că fuseseră cu Isus”. (Fapte 4,13).

Scumpei colaboratori, conducători, frați și surori, după ce am predicat oamenilor solia, ei se familiarizează cu noi. Dar cînd ne amestecăm printre mințile seculare ale societății contemporane sînt ei nevoiți să admită că ne bucurăm de o strînsă relație zilnică cu Isus Hristos?

Versetul 32 ne spune că „mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sînt ale lui, ci avea toate de obște”. Ei au experimentat biruința asupra egoismului. Apoi urmează un verset cu un sens presant care necesită o subliniere permanentă. Versetul 33: „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”.

Cum a venit această putere? Cum se face că ucenicii din vechime au căpătat o asemenea îndrăzneală și curaj? Versetul 31 ne spune că „după ce s-au rugat, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt, și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”.

Frații și surorile mele, sinteți de acord că aceasta este nevoia noastră astăzi? Sinteți de acord că avem nevoie să ne umilim inimile, să ne golim de noi înșine și să facem loc Duhului Sfînt? Puterea nu vine din organizație, din planuri, din strategii sau finanțe, din instituții. Puterea a venit din Duhul Sfînt. „Și un mare har era peste toți”.

Ce este harul? Cuvîntul „har” apare de 150 de ori în Noul Testament. O sută din acestea se găsesc în scrierile apostolului Pavel. Există multe definiții, dar așa dori să sugerez că harul este abundența iubire, mîntuirea de tip „agape” a lui Dumnezeu față de păcătoși arătată în Isus Hristos. Harul este o putere mîntuitoare activă, energizantă, transformatoare. Ea este o iubire transformatoare nelimitată, atocuprinzătoare. Așa dori să mă opresc suficient să aduc laudă lui Dumnezeu pentru că Isus a descoperit că harul și iubirea Lui sînt ceva ca totul special. Inima omenească, firească crede că trebuie să-L caute pe Dumnezeu, care Se ascunde ca și leacul pentru cancer. Oamenii își imaginează că Dumnezeu Se joacă de-a v-ați ascunselea și S-a îndepărtat de ființele omenești. Numai cei deosebiți sînt suficient de înțelepți sau de isteți să descopere unde Se ascunde. Milioane întreprind călătorii lungi la Mecca, Roma, Ierusalim sau în alte locuri sfinte, căutîndu-L.

Din contră „agape” se dovedește a fi exact opusul. Ea nu este căutarea lui Dumnezeu de către om, ci căutarea omului de către Dumnezeu. „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut” (Luca 15,10). Păstorul și-a părăsit cele nouăzeci și nouă de oi, care se aflau în siguranță, și și-a riscat viața ca s-o găsească pe cea care era pierdută.

Să nu uităm niciodată această calitate a iubirii divine de tip „agape”.

Acum să analizăm pe scurt ce spune Dumnezeu despre Duhul Sfînt. Ni se spune că aproape de încheierea secerișului pămîntului va avea loc o revărsare specială a Duhului Sfînt. Apoi aflăm că Hristos a avut o gamă largă de subiecte din care a ales, dar cel asupra căruia a insistat cel mai mult a fost lucrarea Duhului Sfînt.

Satana este biruit numai prin puterea Duhului Sfînt. Păcatului i se poate rezista și poate fi biruit numai prin lucrarea Duhului Sfînt. Devenim părtași de natură divină, primim o nouă naștere și o nouă viață, prin Duhul Sfînt. Putem ajunge la sufletele celor din jurul nostru numai în măsura în care Duhul Sfînt lucrează prin noi. Predicarea este fără folos fără prezența Duhului Sfînt.

Așa sînd lucrurile, stimații mei colaboratori, cu siguranță avem nevoie de El astăzi. Avem nevoie de El în inimile noastre. De ce se întîmplă că noi neglijăm această binecuvîntare făgăduită, care aduce toate celelalte binecuvîntări în lanț? De ce medităm atît de puțin la lucrurile Duhului Sfînt și ca rezultat avem atît de puțină putere? Rareori auzim solii adresate poporului lui Dumnezeu despre nevoia Duhului Sfînt. Sîntem îndemnați ca în întîlnirile noastre să ne rugăm ca niciodată mai înainte pentru prezența și lucrarea Duhului Sfînt. Facem noi aceasta sau sîntem automulțumiți?

Avem nevoie de experiența Cincizecimii. Din capitolele 4 și 5 din minunata carte *Faptele Apostolilor*, am cules următoarele gînduri prețioase:

„Ascultînd de porunca Domnului Hristos, ucenicii au așteptat în Ierusalim făgăduința Tatălui, revărsarea Duhului Sfînt. Ce făceau ei în această perioadă? Cu siguranță nu au așteptat cu nepăsare. Raportul spune că ei erau în continuu în templu, laudînd și binecuvîntînd pe Dumnezeu. Mereu mai sus întindeau mîna credinței cu puternicul argument că Isus, care Se află la dreapta lui Dumnezeu, era acolo mijlocînd pentru noi.

„Pe cînd ucenicii așteptau împlinirea făgăduinței, ei și-au smerit inimile într-o pocăință adevărată și și-au mărturisit convingerile. Dacă ar mai putea să retrăiască ultimii trei ani, gîndeau ei, cît de diferit ar proceda! Începeau regretul de a-L fi rănit pe Învățătorul prin cuvînt și acte de necredință. Pe de altă parte, erau mîngiați de gîndul că erau iertați. Înălăturînd toate diferențele, orice dorință după supremație, ei au devenit strîns uniți în părtășie creștină. Aceste zile de așteptare au fost zile de profundă cercetare de sine.

„Ucenicii au simțit profunda lor nevoie spirituală și au strigat la Domnul pentru ungerea sfîntă, care să-i facă corespunzători pentru lucrarea salvării de suflete.

„Ca răspuns pentru ascultarea lor față de poruncile Domnului Hristos, Duhul Sfînt a venit peste ucenicii care așteptau și se rugau, cu o plînătate care a ajuns la fiecare inimă. Și care au fost rezultatele? Sabia Duhului, proaspăt ascuțită cu putere și scaldată în fulgerele cerului, și-a croit drum la inimi. Mii de oameni au fost convertiți într-o singură zi. Pătrunși de această convingere cerească, speranțele lor nu s-au mai legat de măreția lumească. Ei erau într-un gînd, o inimă și o simțire. Toți își dădeau seama că fuseseră cu Isus (Fapte 4,13).

„Vestea bună a unui Mîntuitor înviat era purtată pînă în cele mai îndepărtate părți ale lumii locuite.”

Cîtă mîngiere pentru noi este faptul cã fãgãduința Duhului Sfînt nu este restrînsã la o anumitã vîrstã sau pentru o anumitã rasã! Domnul Hristos a declarat cã influența divinã a Duhului Sfînt urma sã rãmînã cu urmașii Lui pînã la sfîrșit. Din moment ce acesta este mijlocul prin care urmeazã sã primim putere, de ce nu flãmînzim și însetãm pentru darul Duhului Sfînt? De ce nu vorbim despre acest dar? De ce nu ne rugãm pentru el? De ce nu predicãm despre el?

Prin urmare, ucenicii au avut nevoie atunci de ceea ce avem și noi nevoie astãzi. În timp ce ucenicii așteptau puterea Cincizecimii ei nu stãteau inactivi:

— Mai întîi de toate, se rugau și lãudau pe Dumnezeu în templu.

— Ia al doilea rînd, își smereau inimile, se pocãiau, își mărturiseau lipsa de credință și îndepãrtau disensiunile dintre ei.

— În al treilea rînd, dãdeau mărturie despre învierea și harul lui Hristos. Ei mărturiseau tuturor despre puterea mîntuire a Galileanului rãstignit dar.. înviat și glorificat la dreapta mãririi lui Dumnezeu.

Un tînãr și inteligent ziarist mi-a adresat cîteva întrebãri în dorința lui de a întocmi un reportaj despre Adventiștii de Ziua a Șaptea. Întrebãrile lui erau iscoditoare. „Cele mai multe biserici“, a spus el, „și-au schimbat sau modificat crezurile lor de-a lungul a o sutã de ani. Ce se poate spune despre Adventiștii de Ziua a Șaptea? Și-au modernizat teologia? A rãmas felul lor de viață în cea mai mare mãsura același? Adventiștii de Ziua a Șaptea au viziune, atașament și interes față de bisericã, de valorile ei spirituale și misiune?“ Stimații mei frați și surori, cum ați rãspunde la aceste întrebãri?

Pentru un moment am ezitat. Mi-am zis: Sîntem noi cu adevãrat ceea ce pretindem cã sîntem? Sîntem deosebiți de ceilalți? Este lucrul acesta vizibil în felul de viață, în caracterul nostru, în îmbrãcãmîntea noastrã, etc.? Sîntem noi adventiști sau nu, sau ne-am conformat lumii ca toți ceilalți?

Am asigurat pe acest tînãr inteligent, cã stîlpii soliei noastre rãmîn neclintii. Citez din cartea Evangelism: „Marile pietre kilometrice de care am trecut sînt de neclintit. Chiar dacã oștile iadului ar încerca sã le smulgã din temelie și sã triumfe la gîndul cã au reușit, cu toate acestea nu Vor reuși. Stîlpii adevãrului stau tari ca și piscurile cele veșnice“ (Ev. 223).

Au avut loc încercãri de a dilua solia noastrã, de a introduce pluralismul de doctrinã și teologie, sã se sugereze un model congregațional de organizație bisericeascã, dar am rezistat acestor lucruri și Dumnezeu ne-a ajutat sã pãstrãm solia noastrã așa cum ne-a fost descoperitã de la început. Ca popor am fost indemnãți sã stãm cu țãrie pe platforma adevãrului veșnic ce a rezistat verificãrilor și încercãrilor. Acești stîlpi ne-au fãcut ceea ce sîntem, iar trecerea timpului nu a diminuat valoarea lor.

Aceasta este ceea ce înțelegem noi prin imputernicirea noastrã — de a predica Evanghelia cea veșnicã tuturor celor ce locuiesc pe pãmînt oricãrui neam, oricãrei seminții, oricãrei limbi și oricãrui popor. Noi înțelegem cã aceasta include o concepție clarã a mîntuirii prin har, prin credința în Hristos, solia judecãții de cercetare începînd la 1844; caracterul distinctiv al misiunii noastre în această lume în comparație cu alte grupãri creștine, solia Sanctuarului și

tot ceea ce implicã ea ca formã concentratã a întregului Plan de Mîntuire și a Evangheliei; ascultarea față de Legea Celor Zece Porunci și accentuarea Sabatului ca sigiliu al lui Dumnezeu, apropiata revenire a lui Isus și planul Lui de a readuce acest pãmînt la starea lui originarã edenicã.

Am asigurat pe acest tînãr ziarist de ceea ce citim în Selected Messages, vol. 2, pag. 104: „Cãlãuzirea Domnului era izbitoare și cu totul minunatã, era descoperirea Lui cu privire la ce este adevãr. Ele erau stabilite punct cu punct de Domnul, Dumnezeuul cerului. Ceea ce a fost adevãr atunci este adevãr și astãzi“.

Ceea ce am declarat este ceea ce cred cã este poziția Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Sînt de acord cã pot fi ici și colo dintre aceia care au interpretãri personale și gînduri personale. Nu trebuie sã existe nici o ambiguitate astãzi în mințile Adventiștilor de Ziua a Șaptea sau ale altora cu privire la menirea noastrã la solia noastrã și cã prin harul lui Dumnezeu vom rãmîne o organizație bisericeascã universalã unitã în a aduce la îndeplinire încredințarea mãreață datã nouã de Învãțătorul Divin“.

Este important sã ne amintim cã „cea mai puternicã dovadã cã Dumnezeu a trimis pe Fiul Sãu în lume este existența armoniei și unitãții printre oameinii de diferite temperamente ce alcãtuiesc biserica sa... 'Vã dau o poruncã nouã', a spus Hristos, 'sã vã iubiți unii pe alții; așa cum v-am iubit Eu, sã vã iubiți și voi'. Ce declarație minunatã; dar, o, cît de puțin practicatã! Dragostea frãteascã în biserica lui Dumnezeu de astãzi lipsește înristãtor de mult. Mulți dintre cei ce mărturisesc a iubi pe Mîntuitorul nu se iubesc între ei“ (A. A. 549—550).

În cîteva locuri s-a dezvoltat nepãsarea în problema tinerii Sabatului. Noi toți avem nevoie sã ținem proaspãtã în minte declarația servei Domnului. „În fiecare sãptãmînã, Dumnezeu este jefuit prin vreo încãlcare a granițelor asupra timpului Sãu sfînt, iar orele care ar trebui sã fie consacrate rugãciunii și meditației sînt oferite îndeletnicirilor lumești“ (4 T/247).

„Prin ispite subtile, insidioase, Satana cautã sã îndepãrteze pe ucenicii lui Hristos de la atașamentul lor față de El. Dacã Satana îi poate determina sã-și piardã dragostea dinții față de experiența creștinã, dacã îi poate atrage de a forma alianțe cu lumea, dacã poate strica simplitatea credinței lor; dacã îi poate influența sã adopte strategii și principii lumești în a dirija lucrarea lui Dumnezeu, dacã-i poate convinge sã substituie adevãrurile Bibliei, aparținînd acestei zile și generații, cu filozofii subtile sau cu un idealism încîntãtor, scopul sãu va fi atins. Împotriva unor pericole de acest fel trebuie sã ne cãlim inimile cu hotãrire și sã ne protejãm sufletele“ (R. H. 1 iunie 1936).

Este absolut clar — conducãtorii au o mare influență asupra bisericilor în sens pozitiv sau în sens negativ. Cînd aceștia fac greșeli, totul pare greșit. Cînd se procedeazã greșit în rãspunderile noastre încrederea poporului nostru este zdruncinatã. Cînd din partea conducãtorilor se dã pe față indiferență față de principiile sãnãtãții și față de un mod sãnãtos de a trãi, mulți sînt fãcuți sã se poticneascã.

Acolo unde existã neglijență, copilãrie, mîndrie, murmur, invidie, prestigiu fals, cuvinte nepoliticoase, sarcasm, trîndãvie, cuvinte ușuratece și frivole, spirit

rău, mînje, neglijarea micilor amabilități sau angajarea în acțiuni de afaceri pentru beneficii personale, toate acestea tind să distrugă eficacitatea conducerii.

Am ajuns într-un timp în istoria lumii noastre cînd trebuie să fim atenți ca niciodată mai înainte la procedeele și capcanele vrăjmașului. Influența lui Satana în lumea noastră se poate vedea la oricare pas. Există multe cazuri de dezintegrare a familiei. Am o preocupare profundă față de căminurile noastre, și eu cred că viața de familie constituie unul dintre importantele teste ale adevăratei religii. Cu siguranță că cel ce nu este creștin în căminul lui nu este creștin niciunde. Într-adevăr nu contează atît de mult cît de înaltă este mărturisirea pe care o poate face cineva sau ce poziție oficială ocupă în comunitate sau conferință, sau cît este de activ în lucrare sau cît de generos este în zecimi și daruri, sau chiar cît de amabil și politicos este față de aproapele său. Dacă nu există religie adevărată, iubire creștină și curtenie în cămin, avem puține de spus altora cu privire la puterea transformatoare a Evangheliei. Trebuie să fim atenți să nu încurajăm mișcări independente, congregaționalismul, sau lipsa de acțiune și strategie unificată. În timp ce există pericole în centralizare și în a fi autoritar, există pericole mai mari în mișcări independente sau acțiuni iresponsabile.

„Oh, cum s-ar bucura Satana dacă ar reuși în eforturile lui să se infiltreze în rîndurile poporului și să dezorganizeze lucrarea într-un timp în care organizarea deplină este esențială — și va fi nevoie de cea mai mare tărie pentru a respinge pretențiile neconforme cu Cuvîntul lui Dumnezeu!“ (T. M./489).

În timp ce noi trebuie să ne vedem așa cum Domnul ne vede în îndreptățirea noastră proprie — căldicei, neducînd lipsă de nimic, captivați de lucrurile materiale, automulțumiți, săraci, nenorociți și goi — trebuie să ne dăm seama că El dorește să ne schimbe și să așeze mantia neprihănirii Sale asupra noastră. Cu Hristos nu este totul negativ, ci totul este pozitiv.

În ciuda slăbiciunii și eșecurilor, Domnul nostru nu ne-a abandonat. El este încă Meșterul olar, iar noi sîntem lutul. El încă lucrează asupra vieților noastre omenești și dacă și noi dorim, produsul final va fi un monument viu pentru slava Numelui Lui. Dar întrebarea este: Sîntem noi dornici să ne încredem cu tot ce avem și sîntem, avînd speranța de a fi în minile Lui străpunse de cuie?

Apostolul Petru prezintă răspunsul său în următoarele cuvinte: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui“ (2 Petru 1, 16).

Cînd Petru, Iacob și Ioan erau pe Muntele Schimbării la Față, au căpătat o imagine a puterii celei de a doua veniri a lui Hristos. Au căpătat o idee despre viitoarea împărăție a slavei și despre divinitatea lui Hristos, iar pentru ei aceasta a fost o cheazășie a victoriei finale. Ei au arătat că au fost martori oculari ai vieții, lucrării, morții, învierii și înălțării lui Hristos, și toate acestea i-au făcut pe ei să renunțe la tot ce aveau pentru a spune și altora.

Dumnezeu a trimis nu îngeri, ci oameni pe Muntele Schimbării la Față pentru a încuraja și a convinge pe cei trei ucenici. Moise reprezenta pe sfinții înviați, iar Ilie reprezenta pe sfinții luați la cer fiind încă în

viață. Ei au vorbit despre speranța lumii și despre mîntuirea făcută posibilă prin Calvar. Lucrul acesta este confirmat de apostolul Pavel în prima lui Epistolă către Corinteni, capitolul 15. Acest capitol introduce o temă cu totul nouă. Pînă la acest punct epistola a fost plină de sfaturi practice cu privire la felul cum biserica urmează să dea mărturie lumii în care trăim. Dar capitolul 15 pare să fie coroana de slavă a epistolei.

Apostolul vorbește despre viața, slujirea, moartea, învierea, înălțarea lui Hristos; apoi el intră direct în subiectul glorios al celei de a doua veniri. El afirmă că învierea și a doua venire trebuie să aibă prioritate și primul loc în predicarea și mărturisirea noastră: „spuneți-o în orice loc“, zice el. Acest capitol reprezintă tema și ținta tuturor cărților Bibliei, și anume că refacerea omului ca să se asemene lui Dumnezeu și făgăduința lui Dumnezeu pentru om de eliberare de sub toate efectele păcatului sînt aduse la îndeplinire numai prin învierea lui Isus Hristos din morți.

„Hristos Și-a dat viața ca să facă posibil ca omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu. Puterea harului Lui este ceea care atrage pe oameni laolaltă în adevăr“. (C. T. 249).

Totul culminează cu ultimele două versete: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul Isus Hristos. De aceea, frații mei iubiți, stați tari, neclintiți, totdeauna prisosind în lucrul Domnului, ca unii care știți că lucrarea voastră nu este în zadar în Domnul“.

Apostolul spune: „Voi și cu mine sîntem datori. Dacă acceptăm pe Hristos ca Domn și Mîntuitor trebuie să ne iubim unul pe altul și să fim dispuși să suferim unul cu altul și unul pentru altul. Trebuie să ne împotrivim lui Satana și instrumentelor lui ca și ideilor lui înșelătoare. Fiți gata să stați ca o stîncă. Aceasta sugerează cuvinte de acțiune, ca: a lucra, a comunica, a mărturisi, a trăi, a da, a sacrifica. Concluzionînd, apostolul afirmă că dacă am acceptat pe Hristos, mărturisirea nu este facultativă, ea este o necesitate și dragostea lui Hristos ne constringe să prisosim în roada Duhului.

Prin Ieremia, Domnul declară cu privire la veghetorii din vechime: „Dacă ar fi stat în sfatul Meu și ar fi făcut ca poporul Meu să asculte cuvintele Mele, atunci ei i-ar fi întors de la căile lor rele și de la relele pe care le săvîrșesc“. Acești veghetori au eșuat deoarece au coborît standardul. Acesta este pericolul nostru. Cum sînt preoții așa este și poporul. Dumnezeu ne cere să adoptăm standardele Lui ca fiind ale noastre proprii, indiferent de idealurile celor din jurul nostru, și apoi să chemăm biserica să se ridice la măsura și standardul deplin stabilit în mod divin.

„Domnul pretinde predarea inimii. Noi toți știm că păcatul multor creștini cu numele este acela că le lipsește curajul și energia să se ridice ei înșiși și pe cei ce depind de ei pînă la nivelul standardului divin“. (9 T/46).

Apostolul vede biserica mergînd din biruință în biruință. Într-un limbaj plastic și simbolic, Dumnezeu ne asigură că poporul Său va merge înainte biruitor și ca să biruiască.

N. Wilson
În românește
Ionică Aurel

de Ion BUCIUMAN

„Vorbii între voi...” Ef. 5,19
„și cei ce se tem de Domnul
au vorbit adesea unul cu altul...” Mal. 3,16.

Zilele trecute, mă îndreptam spre gară cu un tramvai. La una din stații, făcându-și loc printre călători, destul de mulți la acea oră, a urecat un bărbat între două virste. Purta însemnul caracteristic nevăzătorilor și strîngea la piept un acordeon puțin cam uzat, dar destul de bun ca să nu-și dezmințim marca. Ajuns pe platformă, omul a început să-și miște cu ușurință degetele pe ciape, revărsînd în jur o melodie în care se îmbinau ciudat melancolia și îndrăzneala. Dincolo de aspectul direct „util” al manifestării sale, am avut pentru un moment impresia că de fapt aceasta îi slujea și ca mod de exprimare.

Am încercat să traduc în cuvintele mele strigătul acela pornit de fapt din umbra de după ochelarii care-i serveau doar pentru a marca lipsa vederii. Nu știu dacă sint suficient de exact în redarea celor auzite, dar cred că trebuie să fi sunat cam așa: „Hei, oameni buni, sint și eu aici! Nu vă văd, dar vă știu! Aș vrea să vă spun ceva frumos, nu vreau să vă plictisesc! Vreau să trec la voi peste prăpastia aceasta de întinerie! Sint cam singur aici, și mi-e tare dor de voi! Mă auziți, nu-i așa?”

Se poate să fi lăsat ceva afară, sau să fi adăugat ceva de la mine, cred însă că am înțeles esențialul. Acest om — în primul rînd acesta era un om — dorea să comunice. Din motive practice, și-a ales ceva care să poată exprima ușor mesajul său nostalgic dar curajos. Se simțea singur într-un loc destul de aglomerat și încerca să arunce o punte peste prăpastia dintre el și ceilalți, pe care i-ar fi putut atinge cu mina de fapt. Destul de trist, nu?

Să ne mutăm pe o altă platformă, unde oamenii sint tot așa de aproape unii de alții ca și în tramvaiul în care s-a suit acel nevăzător. Singura deosebire este că pe această platformă călătorim o viață întreagă. Da... Este vorba de cămin. Deși familia așează pe oameni foarte aproape unii de alții, se întîmplă uneori ca aceștia să se „piardă din vedere” și asemeni nevăzătorului să se distanțeze în întinericul izolării. Atunci, sub același acoperămint trăiesc doar niște străini

care poartă același nume de familie, au aceleași lucruri de folosință casnică, vidul nimicitor al instrăinării, peste care se încearcă zadarnic aruncarea punților între cei apropiați... care sint totuși așa de departe unii de alții.

Pledez pentru comunicare. Mai ales în cămin unde fenomenele sint resimțite mult mai intens ca în altă parte. Aici focul cuvintelor este mai dogoritor, arșița iritării produce arsuri mai grave și tot aici gheșarul necomunicării poate cobori lucrurile pînă la zero absolut.

Psihologii apreciază că prima cauză a descompunerii familiei este lipsa de legătură între elementele ei componente. Simplu și dureros. Casa noastră cea de toate zilele poate fi un colț de rai, sau un căpăt de lume, și aceasta în virtutea unui singur factor: CO-MU-NI-CA-REA.

Dwight Small zice că: „Inima căsniciei este sistemul ei de comunicare. Se poate spune că succesul și fericirea oricărei familii sint direct proporționale cu profunzimea dialogului stabilit între membrii ei”.

Izvorit din însăși forța de atracție a iubirii care unește două inimi într-o unitate familială, dialogul se poate dezvolta continuînd să cuprindă și pe cei care se vor lvi acolo, sau poate muri încet și fără veste, dezmembrînd și făcînd dificilă, dacă nu chiar imposibilă, conviețuirea. Prima variantă duce la un cămin puternic, o mică fortăreață a celor care venind acasă se simt dorii și apreciați, iubiți și înțeleși. Cea de a doua variantă conduce la ruină interioară, o cetate ale cărei ziduri pot fi vărulte proaspăt, dar înăuntrul cărora este frig și umezeală, întineric și iz respingător.

Oricît ar fi de complicat mecanismul care macină unitatea familiei, un lucru este sigur, acesta afectează în primul rînd sistemul de comunicare, și numai după ce l-a scos din uz, prin această breșă, dărimă în continuare. Se cere deci instituirea unei găzdi eficiente în acest punct strategic al căminului.

Nancy van Pelt face lucrurile cit se poate de simple: „Comunicarea în căsnicie este totală, dacă pot fi săpîniți trei factori:

1. Cunoașterea și aplicarea principiilor de bază ale vorbirii și ascultării;
2. Rezolvarea pozitivă a diferendelor;
3. Rezervarea de timp suficient pentru împărtășirea reciprocă a sentimentelor.”

Vorbirea și ascultarea nu pot fi despărțite, ele numai împreună formează cu adevărat o punte de legătură între oameni. Dialogul mai are nevoie apoi și de profunzime. Nu este suficient a constata că afară plouă, sau e vreme frumoasă. Este necesară exprimarea opiniei personale și a simțămîntelor pentru ca într-adevăr cele spuse să fie comunicare autentică. Ascultînd ce spune celălalt în timp ce tu răsfoiești ziarul, este egal cu a fi absent din casă. A privi cu atenție și interes, a pune întrebări pentru lămurire este ascultarea care satisface într-adevăr pe cel de lingă tine.

Așa cum rufele se spală în familie, la fel e nevoie din cînd în cînd să ne limpezim sufletele, discutînd constructiv și înlăturînd diferendele. Unul din maestrîi mei de spirit, obișnuit să spună cuvintele cuiva: „Este rău cînd te cerți, dar este așa de bine cînd reușești să te împaci”.

Nu este suficient să ai sentimente frumoase pentru cei din jur, ei au nevoie să le comunici aceasta cumva. A spune celor dragi că-i iubești nu este sentimentalism dulceag, ci exprimarea naturală a inuși faptului că-i iubești. Dacă cineva nu reușește să se facă înțeles, suferă cumplit, cu toate sentimentele frumoase pe care le are, iar cei iubiți bijbiie în interpretări ciudate și dăunătoare.

Afecțiunea se poate manifesta pe mult mai multe căi decît simpla exprimare verbală. Expresia feței, tonul vocii, semnificația gesturilor, sint tot atîtea porți spre cei dragi. Nu optez pentru exprimarea a ceea ce nu există, ci pentru asigurarea de ceea ce există.

Serva Domnului arată că: „Mulți sint aceia care socotesc că dacă s-ar arăta iubitori ar da o dovadă de slăbiciune, și de aceea se țin într-o răceală care respinge pe celălalt. Spiritul acesta înăbușă sufletul simpatiei. Dacă pornirile prietenoase și binevoitoare sint oprite pe loc, ele se ofilesc, iar inima ajunge să fie pustie și rece. Să ne ferim de greșeala aceasta. Iubirea nu poate trăi dacă nu se dă pe față. Nu lăsa ca inima celui care este legat de tine să piară din lipsă de bunătate și iubire” (DV 261).

Pe platformă mai sint încă nevăzătorii care „nu se pot vedea”, fie că „s-au pierdut din vedere”, fie că „nu au ochi să se vadă”. Strigătul lor disperat, primește un răspuns de dincolo de timp „Vorbii între voi... și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se tem de Domnul și cînstesc numele Lui” (Ef. 5,19; Mal. 3,16).

DUHUL PUTERII

„Ci voi veți primi o putere
când Se va pogori Duhul Sfânt
peste voi“

Fapte 18

Adeesea, oamenii sînt nelămuriți în ceea ce privește puterea spirituală. Mulți interpretează puterea Duhului Sfânt în termenii senzaționalului, ca fiind departe de experiența normală, de fiecare zi, a creștinului. Semnificația logică, biblică a cuvîntului este posibilitatea trăirii unei vieți abundente în bogății spirituale, posibilitatea resurselor divine de a face față oricărei situații.

„Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică ci de putere, de dragoste și de chibzuintă“ (2 Tim. 1,7).

Armonia unei vieți spirituale, iubire prezentă în orice relație, o gândire echilibrată, completă — realități minunate ce pot fi prezente în experiența creștină. Dacă am fi fost privilegiați să-L întîlnim pe Isus pe cînd umbla pe pămînt, aceasta era persoana și personalitatea ce ne-am fi așteptat ca El să fie.

El își limita exteriorizarea puterii, însă iubirea Sa, bunătatea Sa, îndurarea Sa nu aveau limite. Era un exemplu viu al vieții pe care îl oferea celor ce-L urmau. În ora încercării, a suferinței, a pierderii tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții oamenii lui Dumnezeu ce au trăit de-a lungul secolelor, au avut această calitate divină ce îndepărta teama, îngrijorarea, îndoiala. Aveau o gândire sănătoasă și spirituală, o gândire ce era în armonie cu Isus și cu cei din jur.

Care a fost rezultatul revărsării Duhului asupra oamenilor? Nu trebuie decît să privim viețile apostolilor înainte și după Ziua Cincizecimii. Înainte se temeau de ei înșiși și de cei din jur. Odată cu crucificarea Învățătorului, inimile lor au fost luate în stăpînire de un sentiment de nereușită și descurajare. Totul era fără viață și fără putere. Cei mai buni dintre ei erau neajutorați. Atunci a venit Duhul Sfânt. Ucenicii au coborît din camera de sus pe străzi. Atît uideji cît și romanii au încercat să le împiedice mărturia. Ei răspundeau cu îndrăzneală:

„Drept răspuns Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit“ (Fapte 4,19-20).

Ei nu se mai temeau de marii preoți și de conducătorii evrei, de împărații și de guvernatorii romani. Ei rideau de dificultățile și încercările ce veneau asupra lor. Ei dădeau pe față o putere intelectuală morală și spirituală ce dezorienta

pe vrăjmași și convingea pe cei care-i ascultau. Îndrăzneala sfîntă în mărturisirea credinței în Domnul lor, optimismul emoțional și convingerile înflăcărâte asupra problemelor morale și spirituale ale zilei, cîștigau pentru Isus inimile celor din jur. Mii de oameni erau convertiți într-o singură zi. Duhul Sfânt mărturisea prin ei despre puterea Evangheliei.

Duhul Sfânt nu aducea nimic nou față de Isus Hristos sau de Cuvîntul lui Dumnezeu. Însemna însă totul pentru ucenici. Dădea înțeles și scop vieții lor. Duhul Sfânt nu a venit doar ca un vuiet impresionant ci ca o putere a lui Dumnezeu.

„Cînd au văzut ei îndrăzneala lui Petru și Ioan s-au mirat, întrucît știau că erau oameni necărturari de rînd: și au priceput că fuseseră cu Isus“ (Fapte 4,13).

Există o adaptare divină și o condiție spirituală ce vin la cei care sînt plini de Duhul Sfânt. Ei nu au primit puterea pentru a produce senzație printre oameni, ci pentru a-i convinge. Minunile și răsturnările răscolitoare își au rostul lor la momentul potrivit. Acestea însă nu sînt acele situații ce pot fi trăite și menținute permanent, oră de oră. Creștinii nu trăiesc într-o asemenea atmosferă. A găsi resursele divine potrivite unei trăiri zilnice, a privi în față adevărul despre sine, de oarece iubirea lui Dumnezeu nu greșește niciodată, a se uita pe sine într-o grijă iubitoare pentru cei pierduți, a mărturisi despre Domnul lor chiar și în fața morții și a face față tuturor acestora cu un simț al asigurării păcii și siguranței — aceasta este puterea de care credincioșii au cea mai mare nevoie.

În toată biserica rămășiței nu se găsește nici măcar un credincios care să nu aibă nevoie de această plinătate a Duhului Sfânt. Această nevoie este una din afirmațiile supreme ale credinței noastre. Fără Duhul Sfânt putem construi biserica în exterior și în acest fel să sporim atît numărul membrilor cît și proprietatea bisericii, însă nu putem clădi o viață spirituală. Fără Duhul Sfânt putem cîștiga noi membri, însă este foarte îndoielnic că vom cîștiga oameni la Isus pentru veșnicie.

Întotdeauna există pericolul de a avea doar „o formă de evlavie dar tîgăduindu-i puterea“ (2 Tim. 3,5). Religia poate fi o formă dar și o putere. Ne putem structura religia pe plan intelectual, formal, organizatoric. Religia poate fi creată de om. Oamenii își clădesc propria neprihănire. Toți am făcut aceasta la un moment dat. Aceasta a fost problema de bază a evreilor a căror religie se concentra asupra legii. Ei credeau că cerințele legii puteau fi

îndeplinite și trăite în viața naturală pe care o aveau.

Omul însă nu poate trăi ceea ce nu are potențial în el. El poate trăi doar ceea ce, în mod intrinsec, are puterea să facă. Puterea creștinismului este puterea Duhului Sfânt. Fără putere spirituală religia este doar o formă. Păcatul în viață este o putere nu o formă. Religia formală nu poate în nici un fel să învingă puterea păcatului. Trebuie să existe o putere corespunzătoare. Problema de bază este: Oare credința creștină dă într-adevăr omului putere să se schimbe și să-și modifice viața?

Această problemă supremă a religiei creștine planează azi asupra vieții și religiei. Aprobarea adevărului la nivelul intelectului conferă religiei formă. Puterea de acțiune este superficială. Oamenii vor o credință care să dea înțeles și putere vieții. Făgăduința Duhului oferă exact acest lucru.

Atunci cînd biserica este prea grabită să transmită oamenilor toate învățăturile și datorile conținute, cuprinse în programul religios, Duhul Sfânt poate fi trecut cu vederea. Pregătirea pentru botez poate transmite informații religioase și tot ce se obține este o aprobare mintală, o înțelegere a ceea ce a fost explicat. În asemenea cazuri, însemnul spre consacrare este ca și inexistent. Prea ades încercăm să fixăm învățăturile bisericii fără puterea Duhului Sfânt.

În aceste timpuri biserica a folosit toate mijloacele, metodele și tehnicile pentru a comunica solia. A proclamat învățătura ei folosind tot felul de nume, a căutat frazele potrivite în prezentarea adevărului. Îndreptăm noi oare atenția celui convertit spre izvorul vieții spirituale? Oare cu toate că frecvent ne schimbăm cîntecele, oferim noi celor păcătoși singurul lucru ce poate minui și transforma viața, poate curăți mintea de ignoranță și întunerice, poate mări credința, sfinți relațiile, ce eliberează de sclavia păcatului printr-o consacrare adevărată lui Isus și controlului Duhului Sfânt?

Forma și strictul legalism sînt periculoase în religie, în mod special dacă sînt de tip laodicean. Progresul și biruința spirituală nu sînt rezultatul unei bunăvoințe superficiale și molatice. Sofisticarea lipsită de sprijin nu duce niciodată la mari acțiuni pentru Isus. Marile acțiuni ce aduc biruința Evangheliei veșnice nu se pot realiza decît prin oameni ce au experimentat puterea Duhului Sfânt în propria lor viață. Avem nevoie să ascultăm nu numai pe oamenii inteligenți ci mai ales pe cei spirituali. Trebuie să așezăm Duhul Sfânt în locul pe care îl merită. Esența soliei celui de-al treilea înger este convingerea că nu ne este oferită nici o altă putere în afară de puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Într-adevăr, toate speranțele noastre se află în Isus. Puterea spirituală este numai a Sa.

Redacția

Dă-mi

să

beau

„Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut.“ Luca, 19,30

Soarele puternic de la amiază dogorea fără milă. Aerul devenea din ce în ce mai fierbinte, mai greu de respirat, ceea ce făcea ca pasul să se domolească și privirile să caute cu insistență un loc retras și răcoros de odihnă.

Din zorii zilei, grupa ucenicilor urma pe învățătorul lor, care considerând că n-a sosit timpul unei confruntări deschise cu Fariseii, părea să se îndrepte spre Galileea.

Oboseala celor aproximativ treizeci de kilometri parcurși pe drumurile prăfuite ale Palestinei, căldura și foamea au determinat pe ucenici să se oprească la marginea unui țig samaritan ca să se odihnească.

Acolo la Sihar, aproape de ogorul pe care Iacob îl dăruise fiului său Iosif, se afla fântina lui Iacob cu apa ei limpede și rece. Aici, obosit, flămând și însetat, s-a așezat Isus să se odihnească, în așteptarea ucenicilor Săi care „se duseseră în cetate ca să cumpere de ale mîncării (Ioan 4,8).

Samaria! Această „paria“ a națiunii iudaice ocupa un loc deosebit în viziunea iubirii divine. Mintuitorul Se afla acolo în trup omenesc, sub soarele torid al Palestinei antice, pentru că iubirea Sa pentru opera mîinilor Sale nu cunoștea piedici și bariere. Isus Fiul lui Dumnezeu Se afla la porțile Samariei. El era conștient de ura reciprocă pe care Satana o întreține între iudei și samariteni în decursul veacurilor, pentru a-i lipsi și pe unii și pe alții de bucuria plină de armonie a iubirii. În ciuda disprețului pe care iudeii îl manifestau față de samariteni, Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, El, care a modelat și a dat viață ființei umane, cunoștea bine tainele sufletului celui creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și a apreciat cum se cuvine sensibilitatea acestor oameni. Și cînd, în decursul activității Sale a voit să dea o lecție Fariseilor, să-i învețe cine este aproapele lor, El a folosit pilda „Samaritanului milos“. Cînd l-a văzut pe cel căzut între tilhari, samaritanului „i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a dus la un han, și a îngrijit de el“ (Ioan 10, 33—34). Ceea ce n-au făcut preotul și levitul a făcut un... samaritan. Da! Isus a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut și în toată activitatea Sa pămîntească a fost interesat, a fost atras de cazurile cele mai disperate. Omenirea întregă era un asemenea caz și Fiul lui Dumnezeu S-a angajat înaintea Tatălui și înaintea întregului Univers — cu

prețul vieții Sale — să readucă neamul omenesc căzut în familia sfinților din Univers. Ca un magnet Samaria îl atrăgea. Suferea în sufletul Lui și pentru ei și dorea să le deschidă orizontul cunoașterii adevăratului Dumnezeu.

Pe cînd iubirea plină de solicitudine a lui Isus Hristos frămînta aluatul cunoașterii de Dumnezeu spre a-l așeza în plămădeala Samariei, ecolul unor pași l-a atras atenția. O femeie samariteancă venea cu vasul pe umăr ca să ia apă. Mintuitorul o privi cu mult interes. De fapt, fie că Se afla în fața mulțimilor, fie că vorbea cu un singur om, Isus Hristos manifesta aceeași iubire, același interes și aceeași dorință de a deschide înaintea lui comorile cele veșnice ale adevărului. „Pentru că nimeni să nu piară, ci toți să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16).

Isus privi cum femeia își cobori vasul în apa cea rece a fîntinei, și-l scoase apoi afară. În istoria vieții ei Mintuitorul vedea experiența tristă a celui păcătos, și inima Sa plină de iubire a fost mișcată. El a fost mișcat de zbulciul vieții ei. A fost intristat de prăbușirea ei morală, dar în adîncul sufletului ei El a văzut o licărire de speranță. Înregistra cu interes dorința ascunsă a vieții sale. Sub cenușa unei vieți trăite în păcat, a unei demnități terfelite și a onoarei și cinstei călcate în picioare, Fiul lui Dumnezeu vedea dorința nemărturisită după o viață schimbată.

Ce n-ar fi dat ea să se poată bucura de fericirea unui cămin cald, onorabil, de cinstea unui nume bun și nepătat... Dar aspirațiile ei spre bine n-au putut înfrînge tirania slăbiciunii și a păcatului și aceasta era tragedia vieții ei. În ciuda deplorablei sale stări morale, acolo, înaintea Lui se afla un suflet ce aspira la curățire, dar care nu putea înfrînge puterea păcatului ce o ținea strîns în sclavia lui. Dar El „trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge (Is. 42, 3; Mat. 12,20). Pentru aceasta a venit în lume, ca să aducă celor inrobiți de păcat slobozenia și să zdrobească stăpînirea păcatului din viața acelor care vor crede în El, în puterea eliberatoare a adevărului divin căci El spunea: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi“ (Ioan 8,32). Cu același interes divin și cu aceeași iubire avea să spună El mai tîrziu femeii ce tremura de rușine și frică înaintea lui:

— „Nimeni nu te-a osîndit?“

— „Nimeni, Doamne!“

— „Nici Eu nu te osîndesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești“ (Ioan 8,1—11). Isus Hristos dorea să vină în ajutorul acestei femei samaritence, ca ea să poată găsi calea împlinirii năzuințelor ascunse ale vieții sale. Pentru Isus Hristos un suflet valora cît cerul și de aceea n-a trecut niciodată pe lângă cineva care să aibă o disperată nevoie de El și să nu-i vină în ajutor. În legătură cu aceasta inspirația divină ne spune:

„Binele veșnic al păcătoșilor determina comportamentul lui Hristos. El mergea din loc în loc făcînd bine. Bunătatea era viața sufletului Său“ (3T/217).

Umplindu-și vasul, femeia dădu să plece, cînd deodată vocea blîndă și plăcută a Domnului rosti cu iubire în glas: „Dă-mi să beau!“

Femeia tresări... Era un lucru neobișnuit ca un iudeu să intre în vorbă cu ea, o femeie, și chiar mai mult... samariteancă.

Isus era conștient de faptul că iudeii considerau cu totul nepotrivit ca un bărbat — cu atît mai mult un rabi — un învățător să stea de vorbă cu o femeie în public. El cunoștea prea bine prescripțiile iudaice care spuneau categoric:

„Nimeni să nu discute cu o femeie pe stradă, nici chiar cu soția sa“ (About P.N./1.2.5; 5BC/941).

Cu atît mai mult cu cît aceasta era o samariteancă. El era de asemenea conștient de faptul că ura rabinică dintre iudei și samariteni a făcut ca să nu existe nici o relație socială între ei. De cîte ori n-au ajuns ei oare la lupte fratricide, expunîndu-se și unii

și alții represaliilor destul de sîngeroase ale romanilor? (Iosif Flavius, Antichități, XX 6,2).

„Dă-mi să beau!” În adevăr lui Isus îi era sete. Dar acest „dă-mi să beau” nu exprima nevoia Lui personală de a-și potoli setea. Fria cerească aceasta El dorea să atragă atenția femeii la nevoia cea mare și nemărturisită a vieții ei. Nevoia ei de puritate morală și eliberare din robia păcatului avea El în vedere atunci. El făcea astfel primul pas în a răspunde frământărilor ei după o viață demnă. Era invitația Cerului la deschiderea și înlăturarea barierelor pe care instrăinarea le impusese.

Și femeia nu s-a grăbit să plece așa cum ne-am fi așteptat, și cum ar fi trebuit să facă... o samariteancă. Ceva inexplicabil a oprit-o să plece. Ba mai mult, a intrat în discuție cu acest Străin ce i-a oferit apă vie!

Eul, firescul, puterea care o ținea în robia păcatului căutau s-o împiedice a ajunge la izvorul vieții veșnice. Dar Isus Hristos își cunoștea adversarul. Cu înțelepciune și tact dumnezeiesc, El câștigă atenția femeii, trezindu-i dorința de împlinire a năzuințelor ei curate. Faptul acesta a făcut să-i acționeze convingerea unei personale nevoi, fiind în același timp un apel la necesitatea recunoașterii lui Isus Hristos ca Mesia. În sufletul ei se dădea o luptă decisivă. În cele din urmă, cu o voce ce trăda efortul lăuntric ea rosti: „Doamne, dă-mi această apă”. Dă-mi Tu să beau din apa vieții.

„Dar ea” ne spune inspirația divină, „nu era gata să primească apa vie pe care o cerea destul de neconvingător. Era nevoie ca apele stătute ale păcatului să fie îndepărtate. Vechea viață de păcat trebuia să moară mai înainte ca noua viață de neprihănire să înceapă” (5 BC/939).

În mod magistral Isus interveni în procesul hotărârii ei:

— „Du-te de cheamă pe bărbatul tău, și vino aici!”

— „N-am bărbat, i-a răspuns femeia!”

— „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul!” (Ioan 4,16—18).

„Isus a convins-o de faptul că El cunoștea tainele vieții ei. Și totuși ea simțea că El îi este prieten, avînd milă și iubire față de ea. Cu toate că pînă și curăția prezenței Sale era o condamnare pentru păcatul ei, El n-a rostit nici un cuvînt de condamnare, ci i-a vorbit de harul ce poate reinnoi sufletul” (D.A./131).

Presimțirile sufletului ei se adevăriră. Cel cu care vorbea, Cel de care era atrasă și-i era binevoitor, care era în totul deosebit față de toți ceilalți oameni pe care îi cunoșcuse, nu putea fi decît Mesia. În viața ei bărbații n-au făcut decît să-i terfelească demnitatea, folosindu-se de slăbiciunile ei. Experiența vieții ei era extrem de dureroasă. Abia acum își dădea ea mai bine seama de starea ei... Nădejdea începea să crească... Fără îndoială că în fața ei Se afla Mesia. Nimeni altul nu putea cunoaște istoria vieții sale izvorită în taina sufletului său, și nimeni, nici o ființă pămînteană nu cunoștea dorința vieții ei de a ieși la suprafață rupîndu-se și smulgîndu-se din robia păcatului. Singură n-a reușit. Acum simțea că va primi ajutorul dorit și de care avea atît de multă nevoie. Acesta era momentul suprem al vieții sale și nu trebuia să-l piardă.

Asemenea lui Ghedeon din vechime ea mai dorea confirmarea care să-i bucure sufletul și să-i întărească speranța.

— „Doamne”, i-a zis femeia, „Știu că are să vină Mesia căruia I se zice Hristos; cînd va veni El, are să ne spună toate lucrurile”.

— „Isus i-a zis: 'Eu, cel care vorbesc cu tine, sint Acela' (Ioan 4,25—26).

Prea plinul inimii sale s-a revărsat. A uitat pentru ce venise acolo. Lăsînd vasul cu apă acolo la fîntînă, a fugit în cetate spunînd tuturor: „Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” (v. 28—29).

Cît de minunat a știut Isus Hristos să lucreze cu sufletele! Cu cît tact și înțelepciune, iubire și interes S-a apropiat El de acest suflet însingurat și descăscădat de iudei, dar prețios înaintea Cerului. Cît de mult avem de învățat noi ucenicii secolului al XX-lea, cu privire la modul în care trebuie să ne apropiem de oameni pentru a le prezenta pe Hristos!

„Veniți să vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?”

„Acea care o cunoșteau trebuie să fi fost surprinsă de cele cuprinse în declarația ei cu privire la Isus care i-a spus 'toate lucrurile' pe care ea le-a făcut vreedată... Pentru ca o persoană ca ea să aibă o atît de profundă convingere de lucrurile spirituale, era destul ca să le câștige atenția” (5 BC/942). „Și ei au ieșit din cetate și veneau spre El” (v. 30).

Holdele erau albe, gata pentru seceriș. Reconfortat și plin de bucurie Isus mărturisă că menirea Lui era să împlinească lucrarea Celui care L-a trimis.

Isus și femeia din Samaria constituie pentru noi și lucrarea la care sintem chemați o învățătură cu valoare de simbol. Această lecție practică se desfășoară pe multiple planuri ce se condiționează reciproc. Iată cîteva din ele:

a) Un prim plan:

— Obosit, flămînd și insetat, avînd dreptul la odihnă, Domnul Isus Hristos a pus mai presus de orice nevoia altora. — El a uitat de nevoile Sale proprii și S-a ocupat de nevoile spirituale ale sufletului doritor de minuire. „Deși obosit, El a prezentat adevărurile împărăției Sale spirituale care au cucerit inima acestei femei păgîne și au umplut-o de admirație pentru Hristos” (3T/218).

Învățăm de aici că Isus Hristos a trăit pentru un singur scop și anume, pentru a face voia Tatălui Său (Mat. 4,4; Ioan 6,3—8). El a trăit pentru a face pe alții fericiți. El cu iubire S-a aruncat în braza nevoilor lumii, pentru ca cei doritori de minuire să găsească calea spre El. În această lucrare a chemării noastre trebuie să ne închinăm timpul, sănătatea și viața lucrării de salvare a aproapelui nostru. În fața nevoii unui suflet, propriile noastre nevoi... își pierd prioritatea.

Trebuie să spunem și noi asemenea Mintuitorului: „Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui” oricînd și în orice împrejurare, cu orice suflet trudit și împovărat.

Comunitățile noastre simt nevoia comuniunii frățestii. După un Sabat plin, un pastor se poate simți obosit. Niciodată însă oboseala noastră să nu lipsească un suflet ce are nevoie de „apa vieții”, de ajutorul, iubirea și prezența pastorului.

b) Al doilea plan:

Învățăm de asemenea valoarea lucrării cu un singur suflet. De reținut faptul că Domnul Isus a rostit cele mai mari adevăruri într-o convorbire cu un singur suflet. În discuția cu Nicodim El subliniază importanța nașterii din nou (Ioan 3). „Pentru El, a sluii unui suflet insetat și infometat după adevăr, era mai reconfortant decît mîncarea și băutura” (DA/131).

Lucrarea cu succes este lucrarea individuală. Sama-

riteanca aceasta era o femeie păcătoasă, „dar care avea nevoie de apa vieții pe care El i-o oferi cu atîta generozitate“ (5BC/939).

Vorbim de seceriș. Avem ținte mari. Avem planuri și biserica este chemată să facă sacrificii pentru menținerea și dezvoltarea ei. Din comportamentul Domnului Hristos cu femeia samariteancă, cum și din toată activitatea Lui învățăm că ceea ce asigură succesul este iubirea și interesul pentru sufletul luat în mod individual. Sufletele trebuie încălzite să simtă iubirea și căldura comuniunii frățești — înstrăinarea este o maladie a civilizației, împreună cu individualismul și egoismul. Dar această maladie nu trebuie să se găsească în biserică și în lucrarea pastorului. Un singur suflet poate aduce un belșug de roade pentru Împărăția Cerurilor. În urma lucrării cu samariteanca, raportul Scripturii ne spune că: „Mulți au crezut în El și ziceau: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mîntuitorul lumii“ (Ioan 4,41—42).

c) Al treilea plan :

Avem de învățat modul deosebit în care El a lucrat cu această femeie samariteancă. Domnul a fost un desăvîrșit psiholog. Ce s-ar fi întimplat dacă El i-ar fi oferit întii să bea. Cu siguranță... un eșec. Mai întii Isus Hristos i-a ciștigat atenția și interesul, două lucruri esențiale. Apoi i-a trezit dorința după ceva mai bun, de împlinire a unor năzuinți personale — de aici, mergînd mai departe, se activează convingerea unei nevoi personale de recunoaștere a lui Isus ca Mesia. Toate într-o succesiune progresivă și bine gradată. Ca pastori ar trebui să învățăm bine această lecție.

d) Al patrulea plan :

O altă lecție ce se desprinde de aici este lecția ce ne învață că nu trebuie să facem vreo discriminare în lucrarea noastră, de rasă, cultură sau apartenență religioasă. Toți sînt în categoria aproapei noastre și avem datoria să vedem în toți pe creaturile lui Dumnezeu, fratele și aproapele nostru.

e) Al cincilea plan :

Avem de învățat din interesul și străduința plină de iubire a Domnului față de samariteancă. De aici învățăm că trebuie să iubim pe om pentru nevoile lui spirituale, pentru valoarea investită de el prin faptul că a fost creat după chipul lui Dumnezeu și răscum-părat prin jertfa lui Isus Hristos.

Nici un efort nu este prea mare și nici un sacrificiu nu este în zadar atunci cînd este vorba de binele prezent și veșnic al unui suflet. În lucrarea noastră sîntem chemați să dăm pe față „aceeași bunătate plină de iubire față de cei ce sînt în nevoie“ (COL. 380).

Pastor,
Dumitru Popa

LUCRURILE CELE MAI ÎNSEMNATE

Una dintre caracteristicile surprinzătoare ale Bibliei este aceea de a defini valorile morale esențiale ale vieții. Astfel în rechizitoriul la adresa fariseilor, din Matei capitolul 23, în cadrul unei analize ample Domnul Isus Hristos pătrunde pînă la esența lucrurilor : „...și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege : dreptatea, mila și credincioșia“.

E o situație contradictorie și deplorabilă ca tocmai acea categorie de credincioși care făceau mare caz de lege și se considerau experți în domeniu să aibă lacune în problemele fundamentale. Ca să ajungă aici Mîntuitorul a pornit de la manifestările simptomatice, ca apoi să determine cauzele mai adînci ale sindromului numit „fariseism“ : lipsa dreptății, a milei și a credincioșiei. Fariseismul venerază litera legii, golind-o de spiritul generator, care dă conținut legii și o aureolează. Rezultatul este un legalism fad, rece și rigid. Ca și în cazul unei plante retezate de la rădăcină tot atît de straniu e să desparți litera legii de rădăcina pe care a crescut : dreptatea ; să aperi cu înfrigurare litera legii și să omiți principiul de la care a emanat. Consecința este o religiozitate moartă care păstrează forma exterioară dar căreia îi lipsește vitalitatea. Domnul Hristos numea pe acești creștini „morminte văruiate“.

Însă cuvintele Mîntuitorului au o semnificație și mai profundă, cu o aplicabilitate la orice om din orice timp și orice loc. Cele trei virtuți enunțate constituie în mod surprinzător dominantele relațiilor posibile în viața fiecărui om : raportul cu Dumnezeu, raportul cu semenii și raportul cu sine însuși. Dominanta în relația față de Dumnezeu trebuie să fie credincioșia, în relația cu semenul, mila, iar în atitudinea față de sine însuși trebuie să domine dreptatea. Nimeni nu se poate sustrage acestor relații, ele apar cu nașterea noastră și încetează numai atunci cînd încetăm de a mai exista. În răspunsul la întrebarea „care este cea mai mare poruncă din Lege?“ Domnul Hristos face referire la această întreită relație prin cuvintele : „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ (Mat. 22,36-39). Deși aici este subliniată în mod unanim iubirea ca o dominantă în întreaga relație din viața unui individ — diferențierea făcîndu-se doar în ceea ce privește intensitatea — versetul din Mat. 23,23 realizează o diferențiere și mai pregnantă în cele trei direcții.

De fapt, aceste virtuți sînt prezente în viața fiecărui om, numai că în urma păcatului aceste „legături“ s-au inversat. De exemplu : dacă la un motor trifazat nu se verifică legăturile, rotorul se poate roti în sens contrar celui dorit. La fel se petrec lucrurile pe plan

comportamental dacă intervine o schimbare a dominantei. Fiecare om posedă un simț înăscut al dreptății pe care-l manifestă nu față de sine însuși, ci față de semen. Cît de bine sesizăm orice fel de greșală a semenului. De la faptă pînă la tonul vocii sau mimică, nimic nu ne scapă. În raportul cu semenul, în mod firesc, dominantă nu este mila, ci dreptatea. În schimb în relația cu mine însumi dominantă este mila; pentru orice greșală, oricît de mare și de evidentă, știu să-mi formulez circumstanțe atenuante. Legăturile sînt conectate invers; „motorul spiritual” funcționează, dar regretabil, în sens invers, în loc să mă apropie de cer, mă depărtează. În acest sens înțelegem și mai bine răspunsul Vechiului Testament la întrebarea „Cu ce să mă înfățișez înaintea Domnului?” „Ți s-a arătat omule ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decît să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău” (Mica 6,6.8). În acest răspuns clar sînt evidențiate aceleași dominante: dreptatea, mila și credincioșia. Credincioșia este redată aici prin expresia „umblare smerită cu Dumnezeuul tău”. Din acest verset reiese și mai clar ceea ce s-a semnalat mai sus că dominantă în relația cu mine însumi trebuie să fie dreptatea: „să faci dreptate”. Noi sîntem înclinați să pretindem dreptatea, iar Dumnezeu ne spune să exercităm dreptatea. În relația cu semenul trebuie să manifestăm mila iar în relația cu Dumnezeu să exercităm credincioșia. Prin expresia „umblare smerită cu Dumnezeu” se subînțelege conștiința prezenței, a conducerii divine, care acceptate într-un cuvînt înseamnă credincioșie.

Dreptatea

Ce înseamnă să fii drept cu tine însuși? Pe scurt putem spune să fii exigent cu tine însuși, să nu-ți ascunzi nici cea mai mică vină, să pretinzi mult de la tine însuși.

În Sfînta Scriptură aceste principii nu sînt doar enunțate ci sînt ilustrate amplu. Apostolul Pavel spunea: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpînire...” (1 Cor. 9,27). Iar cînd îndreaptă reflectorul penetrant al dreptății asupra propriei sale persoane, fostul „neprihănit” se recomandă ca „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes 3,8). În mod inspirat el propune schimbarea opticii: „În smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși” (Filip. 2,3). Această atitudine nu e posibilă decît prin creșterea exigenței față de propria persoană iar față de ceilalți trebuie să crească sentimentul milei. În atitudinea fariseilor, Domnul Isus Hristos semnaleză tocmai reversul: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște” (Mat. 23,4). Din aceasta reiese că exigența fariseilor față de alții era exagerată, în timp ce exigența față de ei înșiși era nulă. Atitudinea ideală creștină este ilustrată de cuvintele apostolului Pavel „Călcați pe urmele mele întrucît și eu calc pe urmele lui Hristos”. El nu împinge pe altul spre săvîrșirea unor datorii neîmplinite de el, spre experiențe netrăite de el, ci pornește înainte și cheamă prin exemplul său pe un drum pe care el pășește. E magistral exemplul Domnului Isus, des-

chizătorul de drumuri. El a spus cel dintîi: „Călcați pe urmele Mele”. Vorbînd despre programul vieții Sale, Biblia ne încunoștiințează despre viața de rugăciune a Mîntuitorului. Adeseori, dis-de-diminează Domnul Isus se retrăgea ca să Se roage. Ucenicii cînd se trezeau constatau lipsa Învățătorului lor. Dar nu citim în Biblie nicăieri că Domnul Isus ar fi impus programul Său de rugăciune, de altfel ideal, ucenicilor Săi. O singură dată a rugat pe trei dintre ei să-L susțină în rugăciune în împrejurarea din grădina Ghetsemani. Față de Sine era exigent în timp ce cu ucenicii era îngăduitor. Aceasta înseamnă „Să faci dreptate și să iubești mila”. De aici reiese că pentru mine pot formula anumite reguli, norme, pot să ridic ștacheta pretențiilor cît de sus, dar să nu impun altora de a face același lucru.

Mila

Cuvîntul ebraic tradus prin milă este un cuvînt intraductibil și redă capacitatea cuiva de a se substitui altei persoane în așa fel ca să vezi lucrurile cu ochii lui, să le judeci cu mintea lui, să le simți așa cum le simte el. Acest lucru l-a făcut Domnul Isus Hristos: „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi dar fără păcat” (Evr. 4,15).

Dreptatea și mila sînt în raport de reglare reciprocă — în raport dialectic. Dreptatea în absența milei tinde către polul intoleranței, iar mila în absența dreptății tinde spre toleranță. În Biblie este evidentă interacțiunea celor două virtuți. Dreptatea anunță primilor oameni condițiile vieții veșnice și consecințele în cazul neascultării. Mila îl caută pe omul vinovat și ascuns. Dreptatea rostește pedeapsa pentru păcat. Mila dă omului timp să se întoarcă, îl cheamă la cruce. În timp ce dreptatea taie cu sabia pîinea drept în două, mila oferă celui lipsit chiar și propria bucată de pîine.

Credincioșia

Deși termenul grecesc „pistis” se poate traduce și credință, traducătorii au optat pentru termenul credincioșie. Credincioșia este o treaptă superioară a credinței, este raportul legitim față de cel mai mare în autoritate. În timp ce credința va înceta la pragul Împărăției lui Dumnezeu, credincioșia se va menține și în veșnicie. Această virtute dă garanție cît și permanență exercitării primelor două virtuți. Numai conștiința unei Autorități superioare de care sînt controlat și de care voi fi judecat mă determină să fiu mereu exigent cu mine însumi și milos cu semenul meu.

Cele trei virtuți se împletesc ca o funie minunată despre care parafrazînd pe înțeleptul Solomon se poate spune: „Funia împletită în trei nu se rupe ușor” (Eccl. 4,12).

Pastor,
Eimilian Niculescu

Aspecte ale teologiei judecății în Vechiul Testament

—Note de studiu—

de Stefan BRATOSIN

Conceptia despre judecata divină este restrinsă de foarte multe ori la două dimensiuni; una ținând de aspectul general, slăbind astfel sentimentul responsabilității și alta accentuând preponderent caracterul escatologic cu dublă rezultantă — 1) liniște și nepăsare pentru că judecata este foarte departe sau 2) exacerbarea unei temeri pe care nu ar trebui și pe care nu o poate provoca decât păcatul. Ceea ce ar putea să echilibreze o astfel de gândire se află în observarea deopotrivă a caracterului personal al judecății divine și a caracterului prezent al judecății. Vechiul Testament e un puternic sprijin în sensul acesta.

Faptul că poporul Israel în timpul Vechiului Testament adinea înțelegerea judecății divine până la cazul personal, particular, al fiecărui membru al colectivității, în situații concrete bine delimitate în timp, poate fi remarcat mai întâi prin prezența unei serii întregi de nume formate din rădăcina verbului *dayan* (a judeca) — Dina, Abian, Dan, Daniel, sau șafat (a decide, a judeca) — Iosafat, sau *šadaq* (a fi drept) — *Šadoq* Melchisedec, Adoni-*Šedec* ¹

Tot în planul exprimării verbale, formularea „Domnul să judece între mine și tine” (Gen. 16, 5 : 31, 53 ; Ex. 5, 21, 1 Sam. 24, 15 ; 2 Sam. 18-19) apare în Vechiul Testament rostită de o persoană aflată în litigiu cu alta ca o invocare a judecății divine pentru momentul respectiv. Niels-Erik Andreassen în studiul său „Teologia judecății în Vechiul Testament” ² face o delimitare a judecății divine în șapte secvențe printre care se află în mod semnificativ și „Judecata divină în viața de zi cu zi” și „Judecata divină și individul” marcând alături de „Judecata divină și Sanctuarul” și „Judecata finală” caracterul personal și de timp prezent al judecății divine. Caracterul personal al judecății divine derivă în mod viguros din situația celor două persoane care solicită dreptate, dar și din felul în care se afirmă judecata : de la o Persoană către o persoană, printr-o persoană de multe ori. Astfel prin Moise sint rostite judecăți pentru mai târziu ³, Ahab îl acuză pe Ilie pentru judecățile lui Dumnezeu ⁴, Habacuc se pleacă sub voința

revelată a lui Dumnezeu cind Acesta își revarsă judecățile ⁵.

Gerhard von Rad vorbind despre o doxologie a judecății găsește cel mai potrivit exemplu în istoria unei persoane : Acan — Ios. 7, 19 ⁶, iar Otto Eissfeldt analizând cîtecele cultice care redau „sentința judecății” prin care Dumnezeu se dovedește a fi biruitor asupra tuturor zeilor folosește Is. 41, Ps. 58, Ps. 82 ⁷, pasaje biblice din care reiese clar caracterul personal al conflictului și deci al judecății prin care se rostește sentința.

Atunci cind Walther Eichrodt pune judecata divină în legătură cu legămîntul, arătînd că manifestarea judecății lui Dumnezeu în Vechiul Testament apare ca o garanție și restatornicire a legămîntului pe de o parte, cum și ca o abrogare a legămîntului survenită în momentul în care Israel s-a lepădat de Dumnezeu ⁸ nu face altceva decît să așeze ascultarea și neascultarea în fața dreptății lui Dumnezeu care nu poate „omorî pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă cu cel rău” (Gen. 18, 25).

Într-un sens exact păcatul are un caracter personal. Vechiul Testament ne descoperă că dacă poate fi considerată ca existînd o relație între Dumnezeu și păcat (care are un caracter personal) atunci acea relație nu poate fi numită altfel decît judecata lui Dumnezeu ⁹, care deci prin natura situației este personală.

Dar caracterul personal al judecății se cade înțeles totdeauna în contextul manifestării prezente a judecății. E. G. White vorbește despre „practicile care au adus judecata lui Dumnezeu asupra antediluvienilor și care au cauzat distrugerea Sodomei” ¹⁰ la un timp trecut ; și tot la un timp trecut spune : „Chiar cind judecățile au fost pronunțate asupra persoanelor sau cetăților...” ¹¹. Această folosire a timpului trecut pune în evidență faptul că restrîngerea orizontului doar la o viziune escatologică a judecății este nepotrivită.

Ezechiel cap. 9 prin reținerea amănuntului semnelor în formă de cruce ¹² care trebuia pus pe fruntea unei anumite categorii de oameni aduce o notă în plus asupra

caracterului personal al judecății divine, sugerînd implicațiile de individualitate purtînd amprenta gîndirii proprii (semnul e pus pe frunte). În continuare capitolul cuprinde și porunca executării judecății (v. 5), afirmînd o împletire a particularului cu prezentul.

Întreg Vechiul Testament stă sub tensiunea paradoxalei uniri dintre dragostea lui Dumnezeu pe de o parte și sfințenia Sa pe de altă parte. El anunță răspicat judecata potrivit sfințeniei Sale și tot El este Acela care lucrează salvarea în conformitate cu dragostea Sa. Îndată ce judecata a avut loc, cuvîntul Vechiului Testament se schimbă în profeție a salvării ¹³. Mai mult decît atît judecata lui Dumnezeu și de asemenea reabilitarea pe care tot El o aduce nu pot fi lipsite de putere cind El este un Dumnezeu milos ¹⁴. Dar afirmațiile biblice care în ultimă instanță ne întorc către Dumnezeu cel nevăzut care totuși se descoperă creaturilor Sale ca fiind Creator, Mintuitor și Judecător ¹⁵, nu fac altceva decît să arate că fiecare om creat are nevoia de un Mintuitor personal și că atitudinea sa personală față de Persoana Mintuitorului este judecată de o Persoană căreia nu i se poate ascunde nimic.

Iată de ce se cade reținut că dincolo de caracterul universal al judecății divine, sau a unei părți a ei (privind informarea Universului) ¹⁶, cum și de motivul rămășiței care „traversează abisul dintre un destin tragic și fericire, fiind un factor egalizator în tensiunea dintre judecată și salvare” ¹⁷, stă caracterul personal și prezent al judecății divine care îl așează pe om în fața care clipă în fața unei decizii pentru ascultare sau neascultare.

Note

1. Niels-Erik Andreassen, *Prophétie et eschatologie*, II, *Seminaire Adventiste du Saleve*, 1982, 2, p. 4-6.
2. Niels-Erik Andreassen — *loc. cit.* p. 7-24.
3. PK 569.
4. PK 139.
5. PK 386.
6. Gerhard von Rad, *OT Theology*, II, Harper and Row, New York, 1957, 1, p. 357-370.
7. Otto Eissfeldt, *OT*, Harper and Row, New York, 1965, p. 111.
8. Walther Eichrodt, *Theology of the OT*, II, The Westminster Press, Philadelphia, 1961, 1, p. 457-471.
9. G. C. Berkouwer, *Stn*, Eerdmans, Grand Rapids, 1980, p. 38.
10. G. W. 126.
11. PP 722.
12. G. A. Buttrick, *The Interpreter's*
13. G. A. Buttrick, *The Interpreter's Dictionary of the Bible*, V, Abingdon, Nashville, 1962, 2, p. 128.
14. Karl Barth, *Church Dogmatics, The Doctrine of God*, II, T. and T. Clark, Edinburgh, 1978, 2, p. 356.
15. Carl P. H. Henry, *God, Revelation and Authority IV*, Word Books, Waco, 1981, 1, 4, 409.
16. 4 BC 828.
17. Gerhard F. Hasel, *The Remnant*, Andrews University Press, Michigan, 1980, p. 37.

ANII DE FORMARE

de Adrian BOCĂNEANU

„Vreau să mă pregătesc să fiu un bun partener de căsătorie. Mă puteți ajuta?”

Adolescentul cu care vorbeam mai avea în fața sa ani buni pînă la întemeierea unei familii și nu era angajat într-un plan concret de căsătorie. El se afla în stadiul proiectelor generale. Apelul său aducea o schimbare binefăcătoare. Eram mai obișnuit cu tatonările celor ce caută un bun partener, dar prea puțin sint preocupaji dacă ei înșiși vor fi buni parteneri. M-am bucurat că tînărul refuzase să fie influențat de gîndirea pesimistă din binecunoscutele sentințe: „Nu știi ce nimeresti” sau „cutare, e fată bună dar a nimerit-o cum nu se poate mai rău!”

Rîndurile care urmează sînt o schiță de răspuns. Sint incredzător că tot mai mulți tineri sint dornici să se angajeze într-o dezvoltare captivantă și bogat răsplătită către „înălțimea staturii plinătății”, către „starea de om mare”, care „se va lipi de nevastă-sa” și cei doi vor fi un singur trup” (Efes. 4,12 ; 5,31).

Anii care preced căsătoria nu se petrec într-o așteptare pasivă, ci sint ani de formare, un timp de valorificare maximă a posibilităților de creștere individuală, pentru a putea apoi aprecia în chip potrivit privilegiile creșterii în doi.

1. Să începi cu ce este important. „Frica Domnului este începutul...” (Prov. 1,7). Să nu pășești mai departe pînă ce nu-ți clarifici poziția față de Dumnezeu și față de idealurile creștine. Nu lăsa ca decizia pentru Dumnezeu să se ia sub presiunea unor evenimente exterioare, care se grăbesc. Acum este timpul să răspunzi cu seriozitate la aceste întrebări: Ce loc va avea Dumnezeu în viața mea? Accept voința Lui ca autoritate pentru mine? Pot îmbrățișa fără rezervă idealurile biblice și valorile spirituale primite prin educație în familie? Am încredere în neprihănirea Domnului oferită din har? Care este conținutul vieții mele de credință și ce perspective se conturează?

2. Să faci din viața ta viitoare subiectul visurilor tale creatoare. Să construiești un „proiect”, cu suficiente „puncte fixe” și destul spațiu de mișcare — stabilitate în cele esențiale, dar și libertate de ajus-

tare, ca să nu ajungi robul prejudecăților. Dar viitorul nu doar se contemplează în visare și meditație, ci se pregătește conștient prin studiu. Ce să studiezi ca să fii un bun partener de căsătorie? Tot ce privește pe om (anatomie, fiziologie, psihologie), relațiile dintre oameni, diferitele aspecte ale relației de căsătorie, nașterea și creșterea copiilor.

Și apoi să te instruești ca să cunoști psihologia și comportamentul celuilalt sex. Aceasta te va ajuta să înțelegi diferențele dintre tine și celălalt. În loc să le suporți, încurcat și resemnat, le vei accepta ca pe o binecuvîntare. Vei putea recunoaște mai ușor așteptările și nevoile celuilalt, vei putea să prevezi reacțiile normale — și să folosești cu iubire toate aceste cunoștințe.

Un educator se plîngea: „Cît de mulți din tinerii noștri parcurg școala studiind despre comportamentul șoarecilor și al șopîrelor, dar fără să învețe ceva despre comportamentul acelor două ființe care se cheamă soț și soție”.

3. Să-ți formezi, despre tine, o imagine realistă, pozitivă și echilibrată. Privește cu atenție asupra ta, în special asupra simțului tău de valoare și demnitate personală. Ești mulțumit cu ceea ce ți-e dat să fii, în ce privește sexul, înfățișarea fizică, trăsăturile feței, locul în care trăiești, posibilitățile financiare, capacitatea intelectuală? Este important să accepți acele lucruri pe care nu le poți schimba. Poți să privești apoi cu seriozitate în viața ta și să recunoști schimbările necesare? Cu plusurile și minusurile constatate, acceptînd iubirea necondiționată a lui Dumnezeu față de tine, te poți recunoaște ca o persoană demnă, valoroasă și cu posibilități de dezvoltare?

Dacă niciodată nu te-ai împăcat cu tine însuși, șansele să te împaci vreodată cu o altă persoană sint foarte mici.

4. Să înveți să primești și să dăruiești iubire. Aceasta este una din marile lecții ale vieții, cuprinzînd încredere, sensibilitate, recunoștință și respect, capacitatea de a fi fericit pentru iubirea care ți se oferă, și dispoziția de a te dăruii pentru a face pe alții fericiți.

Iată cîteva întrebări la care să gîndești: Poți să primești un ajutor fără să te simți umilit? Știi să accepți un dar cu recunoștință și bucurie? Poți gîndi în mod creator la căi de manifestare a recunoștinței către cei care ocazional sau permanent arată iubirea lor față de tine? Poți să primești prietenie din partea oricui și să o oferi oricui? Poți să răspunzi cu naturalețe aprecierilor și încurajărilor? Ai cunoscut ce înseamnă că „e mai ferice să dai decît să primești”?

5. Să fii capabil de hotăriri responsabile. Prietenia, curtenia și căsătoria implică decizii vitale cu consecințe de neșters. Dar aceste hotăriri nu trebuie să fie primele din viața ta. Pînă la acest punct se dobîndește o experiență a luării de decizii.

6. Să-ți formezi o atitudine de respect principal față de orice ființă umană, cuprinzînd și celălalt sex. Să nu accepți judecăți degradante despre celălalt sex, să respingi gîndirea disprețuitoare exprimată în glume și ironii. Vei fi cu atît mai demn cu cît persoana care-ți va fi tovarăș de viață va fi demnă și respectată. O optică degradantă pe care o întreții acum va influența atitudinile tale în momentele decisive ale vieții.

7. Să înveți să trăiești în relații veritabile de părtășie, cooperare și dependență. Să știi să depinzi de celălalt în cadrul unei relații de iubire și încredere.

Poți să fii mulțumit cu ceea ce se oferă, sau mereu modifizi, nemulțumit? Cînd ți se pune masa, aștepti cu răbdare? Ești recunoscător pentru ceea ce ți se oferă?

Acum să înveți să fii demn de încredere. Cei din jur se pot bizui pe tine? Cînd ți se dă o răspundere, cînd cineva depinde de tine ești cînstit în îndeplinirea așteptărilor?

Acum să înveți cooperarea — în muncă, în bucurii, în necazuri, în recreere — cu persoane agreabile și cu persoane dezagreabile.

Căsătoria trebuie să fie privită ca o acțiune și un țel — complex și greu dar nu imposibil.

Dumnezeu garantează succesul unei acțiuni urmărite cu rugăciune, responsabilitate și înțelegiune. Viața este complexă, ne înconjoară situații nefavorabile, dar idealul unei familii care împlinește planul lui Dumnezeu pentru ea să nu fie coborît nici pentru o clipă.

Și apoi „binecuvîntarea Domnului” va fi acordată la timpul potrivit cu iubire și primită cu încredere, căci „El nu lasă să fie urmată de nici un necaz” (Prov. 10,22).

Desăvîrșirea — este ea oare posibilă?

Cum este posibilă astăzi ?

Dacă Dumnezeu n-a reușit să aducă la desăvîrșire un popor în niciuna din generațiile de pînă acum, atunci cum considerăm noi oare că El va realiza acest lucru în generația noastră ?

Se pot da multe răspunsuri. Iată unul din ele : O mai mare lumină înseamnă o răspundere și ocazii mai mari de a face cunoscut această lumină. Ajungînd să cunoaștem mai bine pe Dumnezeu sîntem mai în stare, sau mai corect, sîntem făcuți mai în stare să devenim asemenea Lui.

Este un lucru clar faptul că de la 1844 ni s-au revelat mai multe adevăruri cu privire la ascultarea de voința lui Dumnezeu (de exemplu adevărul despre Sabat) decît se cunoșteau cu veacuri înainte.

Nu este greșit dacă ne imaginăm faptul că de cînd a început Reformațiunea, Dumnezeu a fost „nerăbdător” să descopere copiilor Săi plinătatea adevărului cerut pentru a putea fi în Împărăția Cerului. Dar după ce s-au făcut cîțiva pași sub conducerea lui Luther sau a lui Wesley, oamenii au devenit șovăitori și s-au oprit. A trebuit să treacă sute de ani ca Părintele nostru ceresc să determine pe copiii Săi, de fapt pe o mină de oameni ce ezitau, să înceapă să gîndească la Sabat.

Dar ne este de mult ajutor să reflectăm la faptul că Domnul Isus Hristos știa că sosise — în sfîrșit — timpul pentru următorul mare pas de înaintare, și în 1844 El a început să reverse lumina Sabatului asupra omenirii, și în același timp a început să trimită solii spirituale prin profetul Său ales special pentru această lucrare.

„Mărturiile pentru comunitate și biserică sînt venite din partea Marelui nostru Preot ce Se află în Locul Prea Sfînt. Cum Domnul Hristos, prietenul nostru din Curtea Cerului, mijlocește pentru ștergerea păcatelor noastre, El transmite solii personale fiecăruia dintre noi prin umilul Său mesager, ajutîndu-ne să înțelegem ce înseamnă o viețuire sfîntă în care Domnul Hristos să fie centrul trăirii noastre, îndreptîndu-ne către singura Cale prin care poate fi obținută sfințirea.

O altă problemă ce se ridică este aceea... sîntem, sau nu sîntem desăvîrșiți ? N-a fost oare Nostrem

„desăvîrșit”, chiar dacă el era încă atît de slab încît să ajungă la un moment dat „beat” ? N-a fost oare apostolul Pavel „desăvîrșit” chiar atunci cînd admite chiar el că... nu este desăvîrșit ? Nu spune oare servea Domnului în „Parabolele Domnului” că „în fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvîrșită” (PD 45) ? Nu este oare acest concept al desăvîrșirii în fiecare etapă a dezvoltării noastre adevărata desăvîrșire biblică ?

Asupra acestei probleme s-a dat lumină suficientă în această carte. Un număr de eroi ai credinței care ne apăreau mai mult sau mai puțin imperfecti, ne sînt descriși în Biblie ca fiind „desăvîrșiți”, cu folosirea expresiei în diferite feluri, unori referindu-se la desăvîrșirea atribuită a Domnului Hristos, iar altori la hotărîrea lor de a face voia lui Dumnezeu, adesea într-un sens care ar putea fi tradus mai bine cu „drept” „neprihănit”. Acest lucru este foarte încurajator și confirmă declarația servei Domnului despre perfecțiunea posibilă în fiecare etapă a dezvoltării.

Dar să revedem declarația sa. După ce spune că „în fiecare etapă a dezvoltării noastre, viața noastră spirituală poate fi desăvîrșită” ea adaugă : „Și totuși, dacă trebuie împlinit planul pe care Dumnezeu îl are cu noi, atunci trebuie să aibă loc o continuă creștere”.

Această declarație a servei Domnului, cuprinsă în capitolul : „Întîi un fir verde, apoi spic” este un comentariu al textului din Marcu 4, 26-29.

„El a mai zis : În Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd aruncă un om sămînța în pămînt ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămînța încolțește și crește fără să știe el cum. Pămîntul rodește singur ; întîi un fir verde, apoi spic, după aceea, griu deplin în spic ; și cînd este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentru că a venit secerișul”.

Comentariul servei Domnului cu privire la desăvîrșirea posibilă în fiecare etapă a dezvoltării noastre se referă la perfecțiunea firului verde, urmată de perfecțiunea spicului, apoi de perfecțiunea griului în spic. Dar trebuie să ne punem o întrebare crucială : Deși perfecțiunea firului verde, a spicului și a griului din spic, este suficientă pentru înfiere, este ea oare suficientă pen-

tru Împărăția lui Dumnezeu, pentru a sta în timpul strîmtoării și a fi în viață și a rămîne în viață la venirea Domnului Hristos ? Ce ne spune oare Biblia în legătură cu aceasta ? În parabola amintită mai sus, oare gospodarul în cauză seceră el oare firul verde ? Seceră el oare griul deplin din spic ? Sau el vine pentru seceriș atunci cînd roadele sînt coapte gata pentru seceriș ?

În legătură directă cu această parabolă, servea Domnului spune : „Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reproduș în poporul Său, atunci El va veni să-ia la Sine ca fiind ai Săi” (PD 47).

Nu pregătirea noastră pentru înviere o așteaptă Domnul Hristos, ci așa cum remarcă un scriitor — pregătirea pentru seceriș.

Milerii de la 1844 s-au bucurat în mod neîndoios de o apreciabilă măsură de desăvîrșire. Cel puțin... desăvîrșirea firului verde sau chiar a griului deplin în spic. Dar este dovada fundamentală prezentată aici că, deși aveau o perfecțiune parțială, ei nu erau totuși gata să întîmpine pe Domnul lor. Perfecțiunea firului verde, a spicului și a griului deplin în spic sînt — slavă Domnului — în mod evident adecvate, pentru certitudinea și înfierea noastră, dar în mod categoric nu sînt suficiente pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Este această o speranță realistă ?

Ne dă oare Dumnezeu vreo dovadă categorică cu privire la faptul că în adevăr noi putem să realizăm, să dobîndim un caracter perfect care să ne facă gata pentru seceriș ? Dacă nici chiar Noe n-a atins acest ideal, atunci cum putem noi spera să realizăm acest lucru ?

Nu știm dacă în final Noe n-a atins acest ideal și — pe de altă parte — noi știm precis că unii bărbați — giganți ai credinței au realizat acest lucru. De fapt, după declarația servei Domnului mulți oameni de-a lungul timpului au atins desăvîrșirea pe care Dumnezeu o cere de la cei ce vor fi în Împărăția Lui.

„În fiecare generație de la Adam, au fost unii — puțini la număr — care au rezistat oricăror ispite ale lui Satana și au stat ca reprezentanți nobili în ceea ce a fost în puterea omului a fi și a face, sprijinindu-se pe Domnul Hristos care conlucra cu eforturile omenești, a ajutat pe oameni să înfrîngă puterea lui Satana. Enoh și Ilie sînt reprezentanții fideli a ceea ce neamul omenesc poate fi prin credință în Isus Hristos, dacă el alege să fie... Acești bărbați nobili și sfinți stau nemînjiți, avînd caractere îndreptate în mod desăvîrșit, fiind socotiți vrednici a fi luați la cer” (RH 3.III.1874).

Așa stau lucrurile ! Și sînt încă multe altele care să ne încurajeze.

Să reținem următoarele : „După cum a fost Enoh, tot așa trebuie să fie sfințenia caracterului aceluia care vor fi răscumpărați dintre oameni la revenirea Domnului Hristos” (GW 54). „Enoh a fost un om reprezentativ... El nu a făcut decât ceea ce pot face fiecare fiu și fiică ai lui Adam” (MS 43, 1900).

Se cere timp ca să fim sfințiți. Dar ce putem spune despre aceia care se convertesc la sfârșitul timpului de probă ?

Trebuie să admitem faptul că tenacitatea, curajul, credința și în mod implicit încrederea în puterea lui Dumnezeu nu vin într-o clipă (5T 213). Cind solia laodiceană a fost vestită în 1850, Dumnezeu a descoperit faptul că aceasta „nu-și va face lucrarea în câteva luni”. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei neamului omenesc, „noi fie că înaintăm cu reprezițiune în dezvoltarea și creșterea creștină, fie tot așa de repede ne întorcem spre lumea păcatului” (RH 13 Dec. 1892).

Sfânta Scriptură ne spune : „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4,13). „Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere” (Luca 1,37) sau după o altă traducere : „Nimic nu este imposibil cu Dumnezeu”.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați” (Mat. 5,6). Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că Cel Atotputernic, a Cărui locuință este veșnică, locuiește totuși... „cu omul zdrobit și smerit” (Is. 57,15).

Cind la invitația omului, Dumnezeu vine și locuiește în inima sa umilită și smerită, cine ar putea oare îndrăzni să spună că un astfel de om nu poate fi biruitor asupra tuturor vrăjmașilor săi ? Nu încapă îndoială că atunci cind ne uităm la om, nu vedem decât o minte slabă, niște mușchi crispați, țepeni și obiceiuri schiloade, o ființă ce nu poate să asculte de Domnul său. Dar cind privim la Dumnezeu care se află înăuntrul ființei noastre, nu vedem noi atunci slava, frumusețea, puterea, sănătatea, adevărul și un succes cuceritor ?

Poate oare Dumnezeu, Creatorul a toate, să întărească și să ilumineze o inimă binevoitoare pînă acolo încît acel om să poată asculta de voiața Creatorului său ? Vine oare Dumnezeu la un om numai ca un vizitator obișnuit ? Este El oare mulțumit să locuiască în mod indiferent și temporar, ca și cind cineva ar locui într-un apartament de închiriat, sau El vine într-o inimă ce se roagă, o inimă a unui om zelos ca Re-Creator, Remodelator, Re-decorator ? Biblia ne spune : „Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezech. 36,27).

Aceasta este perfecțiunea biblică. Acesta este legământul cel nou. Acesta este împăratul la lucru. Și dacă spunem că Dumnezeu nu ne poate da puterea de a asculta de

El, atunci Dumnezeu nostru este mult prea mic.

Nu este oare Dumnezeu Acela care în timpul furtunii șoptește : „Nu face nimic ; nu poți birui, dar singele lui Hristos acoperă totul. Sau este oare vrăjmașul suflurilor acela care repetă obișnuitele și învechitele sale minciuni ?

„Se cere o ascultare neșovăielnică, și aceia care spun că nu este posibil să trăiești o viață desăvîrșită aruncă asupra lui Dumnezeu acuzația de nedreptate și neadevăr” (RH 7 febr. 1957).

Este scopul lui Dumnezeu acela ca sfinții Săi să „aibă puterea de a rezista răului, putere pe care nici pămîntul, nici moartea, nici iadul nu o pot infringe, putere ce îi va face în stare să biruiască așa cum a biruit Hristos Isus” (DA 679-680).

Dar nu este oare adevărat că „cu cît te vei apropia mai mult de Isus, cu atît mai nedesăvîrșit vei apărea în ochii tăi ?” (SC 64). Da, așa este ; dar înseamnă oare aceasta că cu cît te apropii mai mult de Isus, vei fi în adevăr mai nedesăvîrșit, mai greșit ? Desigur că nu ; cu cît te apropii mai mult de Domnul Isus, vei deveni mai mult asemenea Lui, pînă cind caracterul Său va putea fi în mod desăvîrșit produs în tine (COL 69). Este mîngietor faptul de a nu uita că nu noi, ci Dumnezeu este Acela care va judeca scăderile și biruințele noastre. Iar viața ucenicilor ce se încred în El trebuie să fie o „serie de biruințe neîntrerupte, care nu vor fi considerate ca atare aici, dar care vor fi cunoscute astfel la zius cea mare” (DA 679).

Domnul Hristos a dat orice facultate și orice mijloc pentru ca omul să poată să-și desăvîrșască caracterul... Omul poate să se cucerească pe sine, să cucerească propriile sale înclinații (MH 131). „Fiți dar desăvîrșiți”, această poruncă este de fapt o făgăduință...” După cum Fiul omului a fost desăvîrșit în viața Sa, tot astfel urmașii Săi trebuie să fie desăvîrșiți în viața lor” (DA 311).

„Dacă vom fi de acord, El Se va identifica într-atît cu gîndurile și planurile noastre, va face ca inimile și mintea noastră să se conformeze voinței Sale într-atît încît atunci cind ascultăm de El, vom aduce la îndeplinire propriile noastre impulsuni”.

„După cum Isus Hristos a trăit și respectat legea în natura Sa omenescă, tot astfel trebuie să facem și noi dacă ne vom prinde temeinic de Cel tare pentru a avea putere” (Idem 668). Prin credință putem „stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău” (Efes. 6,16).

Fără Hristos nu putem face nimic. Cu Hristos putem face totul pentru desăvîrșirea și mîntuirea noastră. „Nici chiar cu un gînd El nu S-a supus ispitei. Tot astfel trebuie să facem și noi” (idem 123).

D. Popa

Sfîrșit de cale

— Ziua de 26 iunie 1985 a însemnat un timpuriu sfîrșit de cale pentru sora **Adelfica Pascu** din comunitatea Brăila. Născută la 5 martie 1950, crește și se formează într-un cămin creștin în 1973 făcînd legămînt cu Cerul în comunitatea Brăila. Ca secretară a Școlii de Sabat a îndemnat cu cuvînt și cu fapta pe toți din jurul ei la trăirea unei vieți curate și sfinte.

— La 29 septembrie 1985 a adormit în Domnul fratele **Călin Ștefan**, membru al comunității Manolești, jud. Botoșani. Născut la 26 decembrie 1900, primește solia adventă în anul 1922 pe care o păstrează ca pe ceva scump în suflet timp de 63 ani, dînd un bun exemplu de credință. Lucrează pentru Hristos cu o inimă sinceră, deschisă, în comunitatea Botoșani pînă în anul 1927, cind ia ființă comunitatea Manolești. Timp de 5 decenii a fost prezbiterul comunității locale și toți cei ce l-au cunoscut, i-au apreciat credințioșia și devotamentul. Și-a încheiat călătoria cu toată încrederea și nădejdea în mîntuirea pe care a pregătit-o Dumnezeu. Credem că Domnul îi va împlini această dorință, făcîndu-i parte de învierea dreptilor.

— Pe data de 22 ianuarie 1986 în urma unei suferințe a încetat din viață fratele **Ioan Grigore** din comunitatea Ibrianu. Născut la 27 octombrie 1906, botezat în 1925 în comunitatea Ploiești, a fost mult timp prezbiter cu binecuvîntare. „Ferice de morții care mor în Domnul”.

In memoriam

— Fratele **Dumitru Soare**, născut la 22 ianuarie 1903 își sfârșește alergarea la 24 martie 1986. Încheiase legământ cu Dumnezeu în 1928, dovedindu-se de-a lungul anilor un om plin de zel, blând, susținător al cauzei Evangheliei, activând ca prezbiter între anii 1944—1979 și ca membru în comitetele Conferinței și Uniunii.

— 12 aprilie 1986 — Sfirșit de cale pentru fratele **Ion Mocanu**, om devodat lucrării lui Dumnezeu, om care și-a pus toată puterea în slujirea lui Dumnezeu fie în activitatea de colportor, fie în cea de prezbiter. Dumnezeu va răsplăti ostenele lui.

— În ziua de 26 aprilie 1986, în sabbat dimineața, a adormit în Domnul sora **Iordache Rocsandra**, membră a comunității Dorobanți jud. Botoșani, în vîrstă de 90 de ani, soția fratelui Iordache Ioan unul dintre bărbații valoroși ai bisericii advente de pe aceste meleaguri. După ani grei de trudă, obosită, a închis ochii cu speranța fericită a revederii cu Mîntuitorul Isus și cu cei dragi.

— Fr. **Nuță Vasile** membru și prezbiter cu binecuvîntare al comunității București Belu a încetat din viață în ziua de 2 iunie 1986. S-a distins în seriozitate, credincioșie, spirit de rugăciune și zel pentru cauza Evangheliei. Născut în comuna Mădulari, jud. Vilcea, la 10 octombrie 1911, cunoaște adevărul și primește botezul la 17 iulie 1945. Cu spiritul său bun și credincios, viața sa a fost o bună exemplificare a întregii solii îngeresti.

— La 12 iunie 1986 încetează din viață fratele **Constantin Ilie** născut la 24 iunie 1906 în comuna Poroschia. S-a stins purtînd pe inimă lucrarea lui Dumnezeu pe care a slujit-o cu devotament prin activitatea sa de prezbiter între anii 1933—1976. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“ Ps. 116, 15.

— În dimineața zilei de 25 august 1986, la vîrstă de aproape 93 ani, a fost chemată la odihnă sora **Solderea Maria**, membră a comunității Labirint (București). Primind botezul în anul 1927, a slujit Domnului cu credincioșie timp de 59 de ani, din care 31 de ani ca primă diaconesă în comunitățile Popa Tatu și Labirint. Fire blîndă, înțelegătoare, respectuoasă cu spirit de colaborare, cu multă rivnă, plină de iubire pentru Mîntuitorul și semenii ei, și-a încheiat viața cu nestrămutata nădejde în puterea de viață a Mîntuitorului, crezînd din toată inima că glasul Lui divin o va chema la viață veșnică și pe ea, în mult așteptata zi a preaslăvitei Lui arătări.

Redacția

PASCU IOAN

1910—1986

„O de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor“ (Num. 23, 10 u.p.).

Încă o dată trebuie să recunoaștem că vrăjmașul cel mai de pe urmă nu și-a pierdut boldul. Încă o dată acest vrăjmaș a mai făcut o victimă. În ziua de 2 august 1986 adoarme în Domnul acela care a fost pastor al Evangheliei, fr. Pascu Ioan.

Născut la 7 mai 1910 în Voivoda jud. Teleorman, într-o familie numeroasă, cunoaște de timpuriu necazurile și suferințele omenești. Rămînd orfan de tată, mama își crește în împrejurări grele cei 5 copii. Își face studiile elementare, după care primește credința adventă și în anul 1929 primește botezul în Biserica A.Z.S. Este atras de preocupările spirituale și urmează cursurile Seminarului Teologic la Dicosinmartin și Stupini, absolvindu-l în anul 1935. În toamna aceuiași an se căsătorește cu sora Elena Cătrună cu care a călătorit împreună timp de 51 de ani. Este angajat misionar la Alexandria, Conf. București, după care an după an timp în care le-au odrăslit trei copii, o fată și doi băieți, pentru care a avut toată viața o singură povară a iubirii părintești, să-i poată înfîlși la prima înviere. Lucrează cu înțelepciune și

elan pentru predicarea Evangheliei. Anul 1936 îl găsește la Craiova, pentru ca în anul 1938 să fie mutat la Giurgiu, după care urmează în continuare itinerarul unui slujitor al Evangheliei: 1941 — Pucioasa, jud. Dimbovița, 1942—1954 pastor în districtele din Teleorman unde se dovedește un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine. În anul 1954 este transferat la districtul Bucureștii Noi din București unde lucrează ca pastor pînă în anul 1961. În acest an este numit secretar al Conferinței București după care funcționează ca pastor în comunitățile Labirint și Belu din București.

L-am cunoscut ca un pastor cu suflet și dăruire, înțelegător al problemelor omenești și simțitor de păsurile lor. A fost iubit și apreciat de frățietatea care a fost sub păstorirea lui.

A fost un îndrumător grijuliu al tinerilor lui conlucrători, acordîndu-le încredere, și respectîndu-le personalitatea.

A fost un predicator bun și sensibil și un administrator ordonat și corect.

Păstrez cele mai alese sentimente de respect și prețuire aceluia care mi-a fost îndrumător în primii pași făcuți pe ogorul Evangheliei. Am avut mult de învățat din seriozitatea lui, din devotamentul lui, din metodele lui și din spiritul lui de colaborare.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ocazia de a fi avut un astfel de îndrumător.

În anul 1975 a trecut în rîndul celor care binemeritau o retragere onorabilă după truda lor.

Serviciul de înmormîntare a avut loc în ziua de 3 august 1986, cu care ocazie frații lui de credință și colaboratorii lui și-au manifestat împreună simțire cu familia indoliată.

Frații Faluvey Desideriu și Dumitrescu Nelu au rostit solia de nădejde și de mîngiere din partea Domnului.

Domnul să ne dea tuturor harul de a-l revedea la învierea dreptilor și la marea de cristal.

N. Dumitrescu

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Culturii Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din : Dumitru Popa, redactor-șef,
Ștefan Bratosin, secretar de redacție.*

*Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu,
Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi*

Redacția și Administrația :

București, Str. Labirint nr. 116 — sect. 3. Tel. 20.76.65